

ÇİZGİDİŞİ
Hikayeler

UNSTRAIGHT
Stories

Çizgiğışı Hikayeler

2024

İstanbul, Türkiye

Proje K rat r : Nayuk N. Mayuk

Editörler: Nayuk N. Mayuk & Nazlı T.

Çeviri: Nayuk N. Mayuk

Düzelti: Nazlı T.

Kapak ve Kitap Tasarımı: İrem Yıldırım

Kapakta Kullanılan Font: Sun Young Oh, Anthony, velvetyne.fr

Hikaye Yazarları: Bambi Ceren Kalay, Benjamin B.B., Bengi, E. Iris, elvan elvan, Dilara, Exodia, Fulden, İlan berk, Nihancat, N. Zeynep, Ringo, Sena A., Sezen B., Şahser, Yeşil

Nayuk N. Mayuk & Nazlı T. tarafından hazırlanan Çizgiğışı Hikayeler / Unstraight Stories   2024 Creative Commons Atıf-GayriTicari-Türetilemez 4.0 International lisansı ile lisanslanmıştır.

Bu kitapta yer alan öykülerin tüm hakları yazarlarına aittir.

Kitabın yayın hakları Nayuk N. Mayuk & Nazlı T.'e ve Unstraight Museum'a aittir.

Bu kitap the Unstraight Museum ile birlikte yürütülen Unstraight Stories from Turkey projesi kapsamında hazırlanmıştır.

www.unstraight.org

Unstraight Stories

2024

Istanbul, Turkey

Project Curator: Nayuk N. Mayuk

Editors: Nayuk N. Mayuk & Nazlı T.

Translation: Nayuk N. Mayuk

Proofreading: Nazlı T.

Cover and Book Design: İrem Yıldırım

Font used in the cover: Sun Young Oh, Anthony, velvetyne.fr

Authors: Bambi Ceren Kalay, Benjamin B.B., Bengi, E. Iris, elvan elvan, Dilara, Exodia, Fulden, İlan berk, Nihancat, N. Zeynep, Ringo, Sena A., Sezen B., Şahser, Yeşil

Çizgiğışı Hikayeler / Unstraight Stories   2024 by Nayuk N. Mayuk & Nazlı T. is licensed under Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International.

All rights to the stories contained in this book belong to the individual authors.

The publishing rights of the book belong to Nayuk N. Mayuk & Nazlı T. and Unstraight Museum.

This book is published as part of the Unstraight Stories from Turkey project in collaboration with the Unstraight Museum.

www.unstraight.org

The Unstraight Museum

Unstraight Museum olarak norm dışı bir perspektifle hikayeler toplayarak LGBTQ+'ları güçlendirmeyi amaçlıyoruz. Uluslararası sergiler ve kamusal etkinliklerle LGBTQ+ hikayeleri dijital ve fiziki olarak erişilebilir kılıyoruz.

Unstraight Museum, İsveç merkezli, kâr amacı gütmeyen ve gönüllüler tarafından yönetilen bir LGBTQ+ kuruluşudur ve küresel çapta bir değişim aracı olarak kültürle çalışmaktadır. Çalışmalarını dünyanın dört bir yanındaki LGBTQ+ örgütleri ve aktivistleriyle işbirliği içinde yürütülmektedir.

Unstraight Museum 14 ülkede yürüttüğü çalışmalarla 25'ten fazla sergi hazırladı ve müzenin ruhuna uygun olarak çalışmalarını sürdüren çok sayıda yerel projenin ortaya çıkmasını sağladı.

Ağırlıklı olarak dijital koleksiyonla çalışıyoruz ve İsveç merkezli fiilen faaliyet gösteren bir müze oluşturmayı hedefliyoruz.

The Unstraight Museum's goal is to amplify the LGBTQ+ community by collecting stories from a non-normative perspective. Our mission is to make them accessible digitally and physically through exhibitions and other public expressions internationally.

The Unstraight Museum is a Swedish non-governmental, non-profit, volunteer-run LGBTQ+ organization that works with culture as a tool for change, globally. This work is done in collaboration with LGBTQ+ organizations and activists around the world.

The Unstraight Museum worked in 14 countries, created more than 25 exhibitions, and spawned several local initiatives that continue the work in the spirit of the museum.

We mainly work with the digital collection, but the long term goal is to create a physical museum with a base in Sweden.

Öndeki Söz
Nayuk

1

Başlarken
Nażlı

4

Küllerinden Yeşeren Hikaye
Yeşil

8

Bir Yaz Masalı
Benjamin B. B.

11

Menekşe Plajı
Nihancat

14

2002, Temmuz, Diyarbakır
Exodia

23

Bambi'nin Melodisi
Bambi Ceren Kalay

26

Yürüyüş
E. İris

30

Bir Plastik Masanın Etrafında
Fulden

34

Üzgün, Ufak Yeşil Fasülyeler
Ringo

39

Akışkan Sınırlar
Sena A.

42

çünkü yalnız idim.
ve korkmuş, sıkışmış,
elvan elvan

47

mum ışıkları
lilan berk

49

İçim Dışıma Çıkarken
Bengi

52

Tuzlu Su Şifadır
N. Zeynep

54

Onbeş Dakika
Dilara

56

Cinsiyet, Kavramlar
ve Galaksi
Şahser

58

Şükür ki lubunayım!
Sezen B.

60

Ben her zaman yanında
olacağım, küçük lubunya,
Kolektif

62

Foreword

Nayuk

64

Prelude

Nazlı

67

A Story Flourished from Ashes

Yeşil

71

A Tale of Summer

Benjamin B. B.

74

Beach Violet

Nihancat

77

2002, July, Diyarbakır

Exodia

86

Bambi's Tune

Bambi Ceren Kalay

89

Walk

E. Iris

93

Around a Plastic Table

Fulden

97

Sad Little Green Beans

Ringo

102

Fluid Boundaries

Sena A.

105

because i was alone.
and scared, confined.
elvan elvan*

110

candle lights
lilan berk

112

Inside Out
Bengi

115

Salt Water Is Healing
N. Zeynep

117

Fifteen Minutes
Dilara

119

Gender, Concepts
and Galaxy
Şahser

121

Grateful to Be Lubunya!
Sezen B.

123

I'll Always Be There For You,
Little Lubunya.
Collective

125

CIZGIDİSİ
Hikayeler

Öndeki Söz Nayuk

Bu kitabın yolculuğu 2022 sonbaharında gelen kutuma düşen bir e-posta ile başladı. Mail Unstraight Museum'dan geliyordu. Türkiye'deki lubunyalara dair hikayelerine dair bir çalışma yapma niyetleri için yerelden bir irtibat arayışlarına heyecanla yanıt verdim. Böylelikle D ile tanıştım ve birlikte *Unstraight Stories from Turkey* projesinin nasıl şekillenebileceğine dair ihtimaller üzerine düşündük.

O zamanlar lubunyalara yönelik açık çağrılı öykü çemberleri düzenliyordum. Belirli aralıklarla bir çay bahçesinde buluşup, çağrışımardan ve alıntılardan esinlenerek kısa öyküler yazıyorduk. Sonrasında öyküleri sesli okuyup birbirimize olumlu yansıtımlar yapıyorduk. Çemberlerde bazen yeni yüzler, bazen de müdavimler olurdu. O müdavimler, bu kitabın oluşmasına zemin hazırlayan ilk atölyeye geldiler.

10 Aralık 2022'de kokusu, dokusu, sesi, tadı ve görüntüsüyle içimizdeki kuir kıvılcımların açığa çıktığı anları hatırladığımız atölyeyi üç lubunyanın katılımıyla gerçekleştirdik. Canlanan duyularla bu anıları birbirimize anlattık.

İlk atölyeden hemen önce İstanbul'da bir bomba patladı, ardından 2023'te 6 Şubat Depremleri oldu. İki aşamalı bir genel seçim 2023'ün ortasına kadar İstanbul'u gölgeledi. Atölye fikri bu sarsıntılar sırasında uykuya daldı ve sonraları D ile iletişime geçip Türkiye'nin farklı şehirlerine gidip hikaye atölyeleri düzenleme hayalleri kursak da proje uzun bir süre uykusuna devam etti.

Şubat 2024'te D ile tekrar haberleştik ve projeyi yeniden canlandırmaya karar verdik. Atölyeyi birlikte kurgulamak ve yürütmek için sevgili Nazlı ile çalışmaya başladım. Bu sefer, yaşadığımız karanlığa rağmen “Şükür lubunayım!” dediğimiz anlara odaklanmaya karar verdik ve bu sözü atölyenin teması olarak belirledik. Atölyeleri tasarlarırken “umutlu olmak politiktir” şiarıyla hareket ettik ve sadece olumlu anları değil, aynı zamanda zor zamanların içinden geçmenin verdiği gücü hatırlatan anları da kucakladık. Dolayısıyla, buradaki yazılar varoluşumuzu kutlamanın farklı boyutlarını yansıtıyor.

Hikayelerini keşfetmek isteyenlere açık çağrı yaptık ve *Çizgidışı Hikayeler* adını verdiğimiz atölyelere davet ettik. 28 Mart 2024'te altı lubunyanın katılımıyla ikinci atölyeyi gerçekleştirdik. 29 Haziran'da ise sekiz lubunyayla atölye serisinin sonuncusunu gerçekleştirdik. Her iki atölyede de önce duyularımızla bağlantı kurduk. Ardından tema bağlamında varoluşumuzu kutlamak ve onurlandırmak için hikayelerimizi keşif yolculuğuna çıktık. Son atölye çalışmamıza diğerlerinden farklı bir yazma egzersizi ekledik ve birlikte kolektif bir şiir yazdık.

Bu atölyeleri düzenlerken niyetimiz zorlukların ortasında soluklanmak, hikayelerimizi keşfetmek, anlatmak ve arşivlemenin yollarını düşünmek oldu. Böylelikle lubunya köklerimizi hatırlamak ve geleceğe doğru uzatmak. Kitapta atölye katılımcılarının hikayelerini bir araya getirdik ve son atölyede yazılan kolektif şiiri de kitaba ekledik.

Bu derlemedeki yazıların bir kısmı öykü, bir kısmı deneme. Üslup ve içerik olarak farklılar, ancak bir şekilde hepsi birbirine bağlı. Zamir ve küçük harf kullanımları yazarların tercihi. Dolayısıyla, üslupta da çeşitlilik olduğunu

göreceksiniz. Kitapta yer alan yazılar mümkün olduğunca yazarlar tarafından aktarılan orijinal haliyle korundu. Atölyelerde ateş, çocukluk ve değişen mevsimler gibi temaların sıklıkla ortaya çıktığını fark ettik. Bu temalar yazıların sıralanmasına ve bu kitabın kurgulanma sürecine de yansdı.

Çizgidışı Hikayeler başlıklı kitabımız, Türkiye'deki lubunyalardan deneyimlerini ve seslerini yansıtan yazıları bir araya getiriyor. Siz de kitabın sayfaların çevirirken kendinizi dirayet, neşe ve lubunyalığına taviz vermeden yaşayanların ruhuyla örölmüş hikayelere bırakın. Her bir hikaye, her bir deneme, lubunya camiamızın gücünün ve yaratıcılığının bir kanıtıdır.

Umarız bu anlatılar size ilham verir, soluklanmanız için bir dinlence yeri olur, kendi hikayenize daha sıkı sarılmanız, onu kutlamanız için içinizde bir kıvılcımı ateşler. Dileriz bu kitap, hepimize ortak yaşamışlıklarımızın güzelliğini, gücünü ve de bu yaşamışlıkları gelecek günlere taşımamızın önemini hatırlatan bir ışıık olur.

Başlarken Nazlı

Kolaylaştırıcılık yaparken ve atölye tasarlarırken en sevdiğim şeylerden biri, bu süreci biriyle beraber yürütmek. Hele ki bu insan Nayuk ise! Bana bu davetle ilk geldiğinde, ne kadar heyecanla 'evet' dediğimi hatırlıyorum. Canım Nayuk, davet için, süreçteki yarenliğin, açıklığın, yaratıcılığın, varlığın için teşekkür ederim. Ve bu atölyelerde bulduğum arkadaşlarım, iyi ki geldiniz ve iyi ki buluştuk.

Lubunyalar için şükredilecek, kutlanılacak anlar, anılar bulmanın çok kolay olmadığını biliyorum. En çok da kendimden. O yüzden de atölyelerin temasını Şükür Lubunyayım olarak belirlerken çekincelerimiz oldu. Nasıl duyulabileceği, nasıl karşılanacağına dair uzun uzun konuştuk. Her atölyede de bu durumu teslim etme ihtiyacı duydum. Belki biraz naif algılanabileceğim endişesinden ama en çok da benim için bu kutlama halinin politik olarak nereye denk düştüğünü paylaşmak istediğimden. Hedef gösterilip, yalnızlaştırılıp, yok sayılırken kuir varoluşlarımızı kutladığımız, güvende, belki güçlü, desteklenmiş hissettiğimiz, sonsuz mücadelelerin içinde dayanıştığımız, güldüğümüz, mutlu olduğumuz "Şükür lubunyayım!" anlarımıza dönmenin, hikayelerimize sahip çıkmanın çok politik ve çok hak edilmiş olduğunu kalpten biliyorum. Bunun ne demek olduğunu, bu hikayelerde bir kez daha gördüm.

Yazdıklarıyla biricik hallerine, kırılğanlıklarına, zorlanmalarına, neşelerine, anılarına bizleri davet eden sevgili yazarlar, çok teşekkürler her birinize.

Cesaretiniz, açıklığınız, cömertliğiniz bu kitabı okuyacak herkese, hepimize çok güzel bir hediye!

En son yaptığımız atölyeden birkaç gün sonra “tüm sürecin bende canlandırdıkları, karşılaştığım ruhların, duyduklarımın bendeki yansımalarıyla bunlar da benden çıkanlar” diyerek yazdıklarımı paylaşmıştım. Buraya da taşımak istedim.

İşte bunlar da benden çıkanlar:

Atölye öncesinde Nayuk bize kahvaltıya geldi. Elinde bir kitap: *Bağlar*, Kae Tempest. Bana verdi. Birkaç tane daha almış hatta arkadaşlarına hediye etmek için. Şimdi ben de aynısını yapıyorum. İki arkadaşımla paylaştım. Benzer duygulardayız kitabı okurken, belli dokunuyor içeride bir yerlerimize. Yaratıcılığı yüceltmeden yaratıcılık hakkında yazanlara rastlamak çok sık olmuyor. Kae kuir, haliyle hayata ve yaratıcılığa bakışı da kuir. Makbul sanat anlayışının ötesinde, yaratıcılığın hem içsel hem de dışsal bağlantılar kurmak ve özgünlüğü keşfetmek için vazgeçilmez olduğunu öne sürüyor. Ve tam da bu noktadan; yaratıcılık ve bağlar, bağlarımız arasında ortaya koyduğu ilişki çok çarpıcı geldi bana. Bazı soruları, özellikle en temel olanları, bize baştan sorduracak kadar da güçlü: Yaratıcılık neye yarar? Ve nasıl, neden paylaşılır ortaya çıkanlar?

Fatih Akın'ın, *İstanbul Hatırası: Köprüyü Geçmek* filmi izledim geçen gün. Bu şehrin çok sesli, çok renkli zenginliğini ne kadar özlediğimi yine yeniden fark ettim. Burnumun direği sızladı. Vuslat acısı oldu İstanbul bizlere, hem de içinde yaşarken. Siya Siyabend ile olan bölüm ayrıca da dokundu içime. Tam cümleyi doğrultamıyorum şu an. Sokak hemzemindir diyor, herkesi eşitler. Sokakta müziği paylaşmanın

ise onlar için buradan gelen güçlü bir sebebi, arzusu var. Bunun bir tercih olduğunu başkalarına anlatmakta ne kadar güçlük çektiklerini de ekliyor. Ertesi gün, *Bağlar*'ı tekrar elime aldığımda şu satırları okuyorum: "İşte bu yüzden şiir salonu hemzemin eyler. Çünkü gizlenmiş ruhsal gerçeklere hitap eder." Ve bir anda şimşekler çakıyor zihnimde;

sokaklar

onur yürüyüşü

bir gün öncesinde gerçekleşen atölyemiz

birlikte yazmak

hikayelerimiz

paylaşmak

bağlar, bağlar, bağlar...

İşte hikayelerimiz de bizi ve geriye kalan herkesi ve her şeyi hemzemin eyler cümlesi çıkıyor benden de.

Bağ kurmak, her şeye rağmen kendimizle, birbirimizle, hayatla bağımızı kurmak için böylesi zeminlere ihtiyaç var. Ve şükür ki sokakları da, kendimizi, birbirimizi ve hikayelerimizi de seçiyoruz lubunya.

Küllerinden
Yeşeren Hikaye
Yeşil

Bize kış eylülde gelirdi ve yarım yıl bizimle kalırdı. Okulların açıldığı ve sokaklarda, bahçelerde geçen tatilin bittiği aydı eylül. Hava soğumaya başlayınca ağır, kare yorganlarımızın altında uyumaya başlardık. Yorganların üst üste konduğu rengarenk ama insana bi tür rahatsızlık veren üst üste katlanmış yorgan görüntüsünden kurtulduk diye bi' tık sevinirdim. O ağır yorganın altında uyurken yorganların bir bir azalmasıyla boşalan yorgan dolapsızlığına bakardım.

Yine böyle bir sabah uyanıp ceviz ağacının altına koştum, oh yerler ceviz doluydu. Belli ki kuzenim daha uyanmamıştı, gurur duydum kendimle.

Yapraklara basınca bi güzel koku ve hışırtı duyulurdu, duydum. Arkamı bir döndüm ki ablam. Bi' garip bakıyordu. Hiç zaman kaybetmeden ben de ona en garip bakışımı attım.

- Okula gidicez bu gün dedi, seni ben götürücem.
- Tamam da şimdi mi söylenir. Evin küçüğü olmak çok zor, hiçbir şey için plan yapmama zaman kalmıyor.

Minimalist bir kahvaltı yaptık. Ekmek ağırlıklı. Sonra elimden tutup beni okul binasına götürdü ablam. Of, benden sekiz yaş büyüktü ama doğru binayı bilmiyordu, tek katlı iki sınıflı bir yere götürdü beni. Burası okul değildi ki. İçimde çok büyük bir insan vardı, her şeyi herkesten iyi biliyordum.

Sonra kapıda 1-C yazdığını gördüm. Yazıyı görünce doğru yerde olduğumuzu anladım ve bir kez daha küçüldüm, benden büyük altı kardeşime bir bir yenildim. En son kendime geldim. İçeri girdik herkes ağlıyordu. Ağlamadım, her gün oyun oynadığım yerdeydim. Evime üç dakika uzak, her yerde toplar ve çocuklar var.

Sonra içeri biri girdi sonradan öğrendim adı Hece'ymiş. Kıvrırcık, sarı saçlı, beyaz tenli kendine özgü bir güzelliği vardı. Hemen yanımdaki açık pencereden rüzgar esiyordu. Önce sırtıma sonra Hece'nin saçlarına değdi. Saçlarını öyle sıkı toplamıştı ki sanki saçlarıyla ilgili yanlış giden bir şeyi değiştirmeye çalışıyordu. Sıka sıka, acıta acıta. Sonradan bunun ne demek olduğunu daha iyi anlayacaktım. Sesler azaldı, o da baktı. Hem de utanıyordu. O an bir şey oldu, aramızda BİR ŞEY, sonraki yedi yıl boyunca Kafka'nın Milena'ya mektupları kıvamında mektuplaştık. Duygu pale-timi böyle şaha kaldıran, böyle coşkuyla dolup taşırان bir şeydi bu karşılaşma. Süren arkadaşlık, sevgi. yedi yılın sonuna doğru uyumadan önce Hece'yi düşünmeye başlamıştım, sadece düşünmek mi. Bu duygularla ne yapacağımı bilemeyip sırayla bildiğim tüm ergen yanlışlarını yaptım. Sonra bir gün ceviz ağacının altında tüm mektup zarflarını yaktım. Lubun yanımlı, şair yanımlı, utanç ve acı dolu tüm yanlarımı yok etmek istedim. Üzerinden yıllar geçmiş, küllerimden doğmuşum. Hatta o küllerimden yeşermiş, çiçeklenmişim. Şimdi dünyaya Hece ile kurduğumuz derin, şefkatli, yaratıcı zarfın arasından bakıyorum ve "İyi ki lubunyayım" diyorum.

Bir Yaz Masalı
Benjamin
B. B.

Mekan bir sahil kasabası, Ege kıyılarındayız. Yazın sıcağı burada hissedilmiyor, havanın etrafı kucakladığı ılık bir sabah rüzgarı gibi. Evin hemen arkasındaki denizden artık sıkılmış olmalıyım ki top oynayan çocukları izliyorum. Ben oynamıyorum. Benden üç dört yaş büyük olan bu gençler bir arada beni kucaklıyor gibi. Gözlerim birbirlerini itip kakışlarında, çekiştirdikleri t-shirtlerde, baldırlarındaki kıllarda. Havada adeta bir heyecan var. Uğultunun içinde kaybolarak, gereksiz görünen detaylara sabitlenerek kavga kıyamet içimdeki seslerle izliyorum bu heyecanlı kalabalığı.

Ben hiç oynamıyorum. Kulağımdaki uğultu, gözlediğim bu anı bir resim karesine dönüştürüyor. İçinde olmadığım bu sahnenin bir yönetmeni olsaydı ben olurum. Burnumda tuz kokusu. Kimsenin görmeyeceği şekilde kolumu ağzıma götürüyorum. Dilimi koluma götürüp orada biriken tuz tanelerini yalıyorum. Göğsüm kabarıyor. Uğultu daha da büyüyor. Akşam üstü saatlerine göre hava çok aydınlık. *Evde kuzenlerim ve halam ne yapıyor?* Babaannem muhtemelen balkondaki köşesinde oturuyor. Oturduğum kaldırıma öylece uzanıp arkamda top oynayan çocukların bağırışmalarına kendimi bırakmak istiyorum. Yapamıyorum. Ben hiç oynamıyorum. Ev hemen arkada. Ara sokaktan geçip kendimi bahçe kapısının önünde bulacağım. *Halam terası yıkıyor olacak hortumla. Halam hem denize giriyor, hem temizliği yapıyor, hem bizi eğlendiriyor, hem mangal yapıyor, hem de balıkçıyla pazarlık yapıyor. Çipura için genelde 30 lira istiyorlar. Biz 20 liraya alıyoruz. Balıkla doymuyorum. Ama yanındaki çoban salatanın suyuna ekmeğimi banıyorum.* Gitmiyorum yine de eve. Merak etmeyin, kaçmayacağım. Doğrudan eve gitmek yerine yolumu uzatıyorum.

Ana caddeye doğru üç dört sokak yürüyüp gerisin geri bir 'u' çiziyorum. Aslında kuzenim de benimle olmalı ama onu yanımda hatırlamıyorum. Her şey çok parlak. Kulaklarımda

hala bir uğultu. Eve doğru dönüp bahçe kapısının olduğu karavanı geride bıraktıktan sonra bir zakkum ağacı ile karşılaşuyorum. Tek hatırladığım çok çirkin olduğu. Zakkumun zehirli olduğunu biliyorum. Kokusunu merak ediyorum ama zarar verebileceğinden endişe duyarak bundan kaçınıyorum. Halamın çekmecesinde sabit duran biber gazını yanlışlıkla yüzüme sıktığım günden beri böyle şeyleri koklamak, elle-mek beni ürkütüyor. Eve girdiğimde beklentimin aksine bir kargaşa yok. Halam, kuzenlerim, babaannem hepsi uzanıyor-lar. Tekrar hatırlıyorum güneşi. Terasa çıkıp elimde koca bir tabak çilekle batmakta olan güneşi izliyorum. Uğultu azalıyor. Ama yalnız hissediyorum. Sürekli replay eden kasetten aklımda kalan dizeler dudaklarıma geliyor yine.

Sıkıldım, sıkıldım.

Uçmak istiyorum, yalın ayak yere basmak istiyorum.

Ne eksikimiz var çiçekten böcekten

Tabiat gibi coşmak istiyorum.

Menekşe Plajı

Nihancat

Aynada bikinime bakıyorum şöyle bir. Sirkeci'den aldığımız bu bikini hayatımda sahip olduğum ilk bikini aslında. Desenlerindeki renkler gözlerimi kamaştırıyor. Böyle kendi kendime dalıp gitmişken annemin sesiyle uyanır gibi oluyorum. Üstünü hala giymedin mi diye söyleniyor. Bu esnada kendisi de doldurdukça doldurduğu çantayı kapatmaya çalışmakla meşgul. Gelip şunun kenarından tutsana diye bağıyor. Günübirlük bir deniz tatiline koca bir haftanın eşyasını sığdırmaya çalıştığının farkında bile değil. Elindeki çantaya kıyafetler, havlular, güneş kremleri ve koca bir güne yetecek kadar nevaleyi koymayı ihmal etmemiş. Ellerimle fermuarları birleştirmeye çalışırken heyecanımın yerini yetiştirme paniği alıyor nedense. Annemi sakinleştirmek için onunla paniklemeğe başlıyorum.

Evden çıkarken sanki önemli bir şeylerin unutulduğuna dair bir his var. Bu his özellikle böyle günlerde hep çok daha oyunbaz oluyor. Her şeyin bir şekilde o çantanın içinde yerini aldığını fark ettiğimiz anda yola koyuluyoruz. Fatih'ten Eminönü'ne kısa ancak can sıkıcı bir yol var. İstanbul'un yaz gelince boşalan yollarına rağmen bir şekilde bu yolda hep bir trafik var. Günlerden Pazar ve sabahın bir körü olması dahi yolun yoğunluğunu azaltmıyor. Her seferinde "evden çıkarken bu saatte ancak biz sokaktayızdır" diye düşünmeme rağmen yanılıyor oluyorum. Bir şekilde Eminönü iskelelerinin sıralandığı yolu Yeni Camii'nin önünden yürürken görmeyi başarıyoruz.

İskeleğe yaklaşırken adımlarımız hızlanıyor. Sanki hayatın her bir zerresine devamlı geç kalıyor gibiyiz annemle. İki iskelenin arasına demirlemiş bütün gemilere şöyle hızlıca bir göz gezdiriyoruz ve bizi götüreceğ olanı bir çırpıda buluveriyoruz. Annem gizli bir toplantıya katılır misali geminin girişinde duran adamla göz göze geliyor ve

anlaşıyor. Beni sürüklercesine içeri doğru çekip geminin üst güvertesine tırmandığımızda koca bir nefes alıyorum. Önümdeki güverteye göz attığımda irili ufaklı bir sürü kadın görüyorum. Genciyle yaşlısıyla bir sürü kadın ve çocuk geminin yeni boyanmış oturma yerlerine kurulmuş, kocaman kakhahalarla gülüşüyor sohbet ediyorlar. Güvertenin başından sonuna doğru yürürken bizi saran panik yerini eğlenceye bırakıyor gibi. Dönüp annemin yüzüne baktığımda az evvel bizi etkisine alan acelenin eseri kalmamış. Şu an sadece yorgun bir kadının yüzüne bakıyorum.

Oturulacak iyi yerleri kaybetmemek adına güvertenin orta yerlerindeki görece daha kuytu olan kısımlara geçiyoruz. Oturup yerleşmeye başlamamız ile gemi de zincirlerinden kurtuluyor ve yol almaya başlıyoruz. Gemide bir süre sadece kadınların sesi duyuluyor. Üsküdar'ı geçip boğazın açıklarına ilerlerken işaret verilmişçesine tüm geminin içine yayılan bir müzik başlıyor bir anda. O zamanlar Kral TV'de dinlediğim hit şarkılar boğazın iki yakasını inletmeye ant içercesine son ses içinde olduğumuz kadınlar gemisinde çalışıyor. Annemin benim yüzümdeki ifadeye hınzırca göz gezdirdiğini fark ediyorum. Yüzümden bedenime yayılan şaşkınlık etrafımdaki kadınların kendi aralarında başlattıkları küçük dans hareketlerini görmemle yerini ciddi bir meraka bırakıyor. Annem usulca kulağıma eğilip "Hadi, sen de oyna. O arada ben de çantayı toparlarım." diyor. O an ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemez bir halde kuş yutmuş gibi bir süre bekliyorum. Hızla etrafımdaki kadınları zihnime işlemeye çalışıyorum. Etrafta başörtülü teyzeler, babaanneler, bir türlü bitmeyen enerjileriyle ortalıkta koştururan küçük erkek çocuklarının peşinde anneler, güvertenin sonunda çarşafı rüzgarla dans eden bir grup genç kadın var. Ben etrafımdaki bu tatlı curcunanın içinde kaybolmuşken burnuma dolan deniz kokusunun

arasına Şimdi de börek kokuları katılıyor. Bizimki gibi tıka basa doluymuŐ gibi görünen çantaların içinden renk renk çeşit çeşit borcamlar çıkmaya başlıyor. Borcamların içindeki mercimek köfteleri, dolmalar, sarmalar elden ele önce çocuklara sonra eŐe dosta dağılmaya başlıyor. O esnada ben de karnımda minik bir gurultu hissediyorum ve annemin yanına doğru seğirtiyorum. Annemin yanına geldiğimde karŐısında oturan iki genç kadınlı sohbette ettiğini görüyorum. Kadınları gizli gizli süzerken baş bağlama stillerinin ne kadar da anneme benzediğini fark ediyorum. Kıyafetleri duruŐları da diğer kadınlara benzemiyor. Annemin onlarla konuŐurken nasıl da heyecanlandığını görüyorum bir yandan. Sonuçta kendisini nc gryor biraz. Yıllardır saçını 3 numara kestiriyor, pantolon giyiyor, sırt çantası takıyor. KarŐısındaki iki kadın da görünüŐleri ve hareketleriyle onun gibi biraz sıradıŐılar. Hemen bulmuŐ kendine göre birilerini diye aklımdan geçiriyorum. Benim aklım hala mercimek kftesinde.

Gemi, adı Menekşe Plajı olan ıssız sahile yaklaşırken az evvelki tatlı curcuna yerini küçük çaplı bir kaosa bırakıyor. Kadınlarda ellerinde yolculuk boyunca ŐiŐirdikleri Şişme yataklar, piknik sepetleri, bir ellerinde çocuklar diğer ellerinde çantalarla sahile doğru iniyorlar. O koca gemi neredeyse on dakika içinde sahile dağılıveriyor. Biz de kaostan nasibimizi almamak için neredeyse tüm güvertenin inmesini bekliyoruz ve yavaŐça sahile varıyoruz. İndiğimiz gibi annemin aklı başına geliyor ve beni hızla sürükle-meye başlıyor. Sahildeki çok güneş görmeyen o kuytu yerini kimse kapmadan ulaŐmak istiyor. Bu yeri buraya ikinci geliŐimizde çok güneŐli bir günde bulmuŐtuk. Annem her ne kadar beni güneş kremi boca ederek tüm gün güneşin yakıcı etkilerinden korumaya çalıŐsa da o gün yaptığı keşif onun için bu günübirlik tatile katlanabilme yoluydu sanırım. Bu

sakin köşede öbür kadınların eğlencesinden ve curcunasından uzakta kendi başına kalmak istediğini biliyordum. Hem burada mayosuyla kaldığında daha rahat hissediyor, ikimize kurduğu küçük dünyayı burada da sürdürmeye devam ediyordu. Tüm bu gelişlerimiz arasında konuştuğumuz tek kadın aynı zamanda bana yüzmeyi de öğreten ve sahilde cankurtaranlık yapan 60'larındaki teyzeydi. Her geldiğimizde dubalara kadar onu görmek için gider, onun eski sporcu günlerinden kalma anılarını dinlerdim. Üstündeki sporcu mayosuyla öyle korkusuz dururdu ki kendisine hayran olmamam mümkün değildi. Herhalde o güne dek başörtülü halini gördüğümde en şaşırduğum kadın oydu. Bütün o kaslarını giydiği uzun tuniğin altına nasıl sakladığını hep merak ederdim.

Bu gelişimde de ilk olarak onun yanına doğru yüzmeye yelteniyorum. Ona yeni bikişimi göstereceğim diye heyecanlıyım. Dubalara yaklaştıkça arada arkama bakıyor ve günün en sevdiğim zamanı olduğunu fark ediyorum. Az evvel gemide gördüğüm onca kadın üstlerindeki yüklerinden, kıyafetlerinden kurtuluyorlar ve denize girmek için hazırlanıyorlar. Kimisi mayolu, kimisi haşemalı. Yaşlılar genelde sadece iç çamaşırıları ile duruyorlar hatta bazen sadece donlarıyla. Çocuklar rengarenk şişme kolluklarıyla denize koşarken ben de dubalara doğru yüzmeye devam ediyorum. Vardığımda onu bulamıyorum. Biraz dubalar boyunca geziniyorum ama yok. Tüm sahil boyunca gözlerimle onu tarıyorum ama göremiyorum. İçimi küçük bir korku kaplıyor. Hemen geri dönüp anneme söylemek istiyorum. Sahile vardığımda nefes nefeseyim. Anneme yarım yamalak iki üç nefes arası teyzeyi bulamadığımı anlatıyorum. Annem de korkmamam gerektiğini belki de daha suya girmemiş olabileceğini söylüyor. Bu arada da sonrasında çatlamayayım diye yaptığı peynirli sandviçi elime tutuşturuyor. Ben elimde sandviç bir ayağım denizin diğer ayağım kumun üstünde sanki bir cankurtaran gibi pür

dikkat etrafı izliyorum. Bu sırada gemide annemle konuşan iki kadın bizim olduğumuz alana yaklaşıyor ve annemle konuşmaya başlıyorlar. Sanırım kendilerine bir yer bulamamışlar ilk gelişleri olduğu için, geç kalıp yürümeye başlamışlar. Annemin ilk defa sevindiğini görüyorum. Bu gizli mabedini birileriyle paylaşma kararı ilgi çekici. Ben gözüm semada sandviçimi tıknırken kadınlar da yerleşmeye ve üstlerini değiştirmeye başlıyorlar. Kafamı onlardan yana çevirdiğimde esmer olanın yansıyan güneşle parlayan vücuduna bakakalıyorum. Üzerinde bikini var. Bir an bütün dikkatim dağılıyor. Bu sahilde ilk defa bir kadının üstünde bikini görüyorum. Hem de öyle sıradan bir bikini de değil. Bronz renkli bikinisiyle podyumdan fırlamış gibi duruyor. Hafta sonu magazinlerinde izlediğim ünlülerden hiçbir farkı yok sanki. Bonesinin altından çıkardığı topuz saçını açtığı anda iyice tanınmaz bir hale geliyor benim için. Bir an yanındaki tedirgin arkadaşına üstünü çıkarması konusunda yardımcı oluyor. Annem ve o diğer kadına cesaret veriyorlar ve sonunda iki genç kadın el ele suya atlıyorlar. O an içimde tarif edilemez bir his oluşuyor. İki arkadaş dubalara doğru yüzerken cankurtaran teyzeyi dubaların yanında görüyorum. Anlamlandıramadığım bir nedenden gözlerim doluyor. Elimdeki peynirli sandviçin son lokmasını ağızıma atıp ben de kendimi suya atıyorum. Arkada annemin bağrıışmaları: "Dur yeni yemek yedin, çatlayacaksın."

Becerebildiğim son hızla bata çıka dubalara doğru yüzüyorum. O gün itibariyle favorim olan üç kadın yan yana sohbet ediyorlar. Cankurtaran teyze beni gördüğünde hemen laf atıyor. "Bak nasıl da ilerlemişsin kısacık zamanda," diye beni gaza getiriyor. Ben de daha çok kendimi gösterebilmek adına hızlanmaya çalışırken karnımda korkunç bir ağrı hissediyorum. İki kulaç daha atsam yanlarına varacağım ama yapamıyorum sadece küçük bir inleme sesi çıkarabiliyorum.

Bunu fark eden kadınlar hemen yanıma geliyor ve beni dubanın yanına doğru çekiyorlar. Teyze tüm gücüyle beni suyun üstünde tutmaya çalışırken mideme giren kramp yavaş yavaş azalıyor. Suyun içinde kendi başıma durabilip gözlerimi açtığımda üçünün de yüzündeki korkuyu fark ediyorum. "Çok su yuttun herhalde," diyorlar. Sandviç yüzünden çatladım diyemiyorum. Bu vesileyle dubalara tutunup sohbetlerini dinliyorum. Bir ara cankurtaran teyze bana dönüp. "Bu yaşadığın aramızda kalsın. Annene söylemeyelim ki korkmasın kadıncağz. Sen de bundan sonra daha çok dikkat et olur mu!" diyor. Bir noktada bunu anneme itiraf edeceğimi bilmeme rağmen başımı sallıyorum. O an bizi gizli bir grup olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Sonra beni de sohbeta katıyorlar. Bikinili güzelin bir üniversitede araştırma görevlisi olduğunu öğreniyorum. Çekingen arkadaşlıysa öğretmenmiş. Onlar konuştuğça ben de cesaret buluyor geleceğe dair hayallerimi anlatıyorum. Konu bir noktada bikinilere geliyor. O ana kadar tamamen neden oraya varmaya çalıştığımı unuttuğumu fark ediyorum. Konu açıldığı gibi suyun içinden yükselmeye çalışarak bikinimi göstermeye çalışıyorum. Bikinili güzel üzerindeki desenleri ne kadar beğendiğini söylüyor. Ben de aceleyle karşılığında onu ne kadar beğendiğimi söylüyorum. Gülüşüyorlar. Güneşten yanmış yanaklarım mahcubiyetimi gizliyor ne mutlu ki. Sonra bana dönüp benim de çok güzel bir genç kız olduğumu söylüyorlar. Artık mahcubiyetimi gizleyemeyeceğimi anlayıp yanlarından ayrılmak için izin istiyorum ve hızla annemin yanına dönüyorum. Döndüğümde annemi bir elinde sigarası bir elinde kitabıyla güneşlenirken buluyorum. Ben daha az önce yaşadığım her şeyi anneme dökülemeden iki genç kadın denizden çıkıp yanıma geliyor ve güneşlenmeye başlıyorlar. Ben güneşlenmekten hiç hazzetmiyorum bu yüzden artık kaçınıcı kat olduğunu bilmediğim güneş kremi sürünüp bizim mabedi saklayan büyük taşların üstüne tünüyor ve insanları izlemeye başlıyorum. İlk gözüme

çarpan sahilde boylu boyunca yatan yaşlı teyze oluyor. Altında paçalı donu üstünde sadece şişme simidiyle kıyıda yatmış vuran dalgalarla gürüyor. Yaşlıların bu hali inanılmaz hoşuma gidiyor. Gittiğim hamamlarda da burada da gördüğüm kadınlar hiç kimseyi umursamadan keyiflerine bakıyorlardı. Hiçbiri de çıplaklıktan çekinir gibi değillerdi hani. Kafamı biraz daha çevirdiğimde denize korka korka giren haşemalı bir kadını görüyorum. Annem sanki ne taraf baktığımı anlamış gibi buraya da haşemayla gelmeyi anlamıyorum diyor. Öğretmen olan anneme dönüp yanlış anlamayın ama ben anlıyorum diyor. Çoğumuz için mayo almak bile çok zor. Annem çekingen bir şekilde hak veriyor. "Ama insanın vücuduna deniz değmeden nasıl..." diye de söylenmeyi ihmal etmiyor. Bense yavaştan batmakta olan güneşi izliyorum. Günün bitişi yakın. Birkaç saate aynı gemi ufuktan yaklaşıp bizi alacak ve Eminönü'ne geri bırakacak. Saat ilerledikçe sabah olan ritüelin benzeri başlıyor. Kadınlar usul usul giyinip etraftaki dağınıklıkları topluyorlar. Herkes yorgun olduğundan mıdır bilmem sahilde derin bir sükûnet var. Sessizliği arada bir giyinmek istemeyen bir erkek çocuğunun çığlıkları bozuyor sadece.

Gemi yaklaşırken hepimiz hazır yola koyulmuşuz. Üstümde tatlı bir yorgunluk burnumda saçlarımdan yayılan tuzun kokusu var. Önümüzde usulca yürüyen iki kadını izliyorum. İçimde hala o tanımlayamadığım his ile gemiye binip güvertedeki kuytu köşemize çekiliyoruz. Dönerken sanki az evvel yorgunluk üstümüzde gezmiyor gibi kadınlar yine dans etmeye, göbek atmaya hatta halay çekmeye başlıyorlar. Yüzlerindeki öğlen güneşi yanıkları ve ıslak kıyafetleriyle tüm gemiye doluveriyorlar. Annemler sohbet ederken ben tüm o sese rağmen artık neredeyse yarısı boşalmış çantayı kendime yastık yapıp uyuyakalıyorum. Geminin iskeleye demirlemesiyle annem beni uyandırıyor. Uyandığımda yanı-

mızda kimse yok. Nereye gittiklerini sorduğumda onların Üsküdar'da indiklerini öğreniyorum. İçim bir garip oluyor. Gizli grubun bu şekilde dağılmasını beklemezdim diye düşünüyorum. Beni uyandırmaya kıyamadıklarını ama bana küçük bir hediye bıraktıklarını söylüyor annem. Küçük bir deniz kabuğu uzatıyor bana. Bunu denizde daldıkları bir anda bulmuşlar ve bana vermek istemişler. Günübirlik komşuluğumuzdan bir hatıra olarak. Elimdeki deniz kabuğunun güzelliği içime doluyor o an. Daha hiç açılmamış da uykudaymış gibi sapasağlam. "Belki içinde inci vardır, ne dersin?" diyor annem. Arayıp tarayıp açık bir köşe bakıyorum ama bulamıyorum. "Olsun," diyorum "bu hali de güzel." Elimde kırılmasın diye onu bir peçeteye sarıyor ve çantama koyuyorum. Eve dönerken içimde geçirdiğim günden kalan bir yorgunluk ve huzur bir sonraki günübirlik tatilimizi düşlüyorum.

2002, Temmuz,
Diyarbakır
Exodia

Henüz okula başlamamışım. Mahallede en sevdiğim duvarın üstünde oturuyorum. Uyandığımдан beri neler yaptığımı düşünüyorum. Daha kimseler uyanmamışken çıktım sokağa.

Salih Abi kapının önünü süpürüyor, ciğerci maydonozları ayıklıyor. Yardıma gidiyorum. Maydonoz ayıklama çemberi büyüyor, bakkal Pîroz Teyze de bize katıldı.

“Geçen balkonda kendine ne yapıyordun öyle?”

“Ne zaman?” diyorum.

Pîroz teyze giriyor araya.

“Babasının traş köpüğünü sürüyordu.”

“Traş mı olmak istiyorsun? Gel seni berberde traş edelim,” diyor ciğerci usta.

Kahkahalar havada... Utanmalı mıyım, gülmeli miyim emin değilim. Sadece puç olan maydonozlar kaldı. Çocuklar yavaştan uyanmaya başladı. Görevim de bitti zaten. Yövmiyemi eskimo olarak veriyorlar.

Tam ikinci eskimomu yerken “o” geçiyor. “Ulan,” diyorum “kesin ağzım yüzüm hep turuncu olmuş”. Kalbim çarpıyor ama çaktırmıyorum.

“Niye ayağa kalkmıyorsun?” diyor bana.

“Tabii, kalkmalıyım. Haklısın. Sen geldiğinde kalkmalıyım” diyorum kısık bir sesle.

“Yok, yok. Elimde Kuran var. Kuran geçerken kalkman lazım.”

Yine bir gün bana bir şey öğretiyor. Öylece arkasından bakıyorum, omuzunda yeşil tülbent, kafasında Kuran gide- rek uzaklaşıyor.

Tam hülyalardayken annem çağırıyor.

“Açsın? Ne yedin bugün?”

Akabinde salça ekmeğim sepetle aşağı iniyor.

Çocuklar geldi. Birkaç el taso oynuyoruz. Hepimizin bir lakabı var. Benimki ‘‘Yenilmez Exodia’’. Bu işin hakkını veriyorum. Ceplerim tasolarla dolu.

Bu sefer kolalı bir eskimo aldım. Kırarak yiyecem. Herkes eve gitti, öğlen uykusuna. Benim uykum gelmiyor. Hava 45 derece, zar zor bulduğum gölgede oturuyorum.

Ne zaman gelecek? Kaç zamandır bekliyorum... Ne zaman gele- cek? Allahım lütfen artık gelsin. O iksir Pîroz Teyze'ye gelsin artık. Gelsin ve artık bu hayat bitsin. İçeyim ve erkek olayım. Erkek olursam onunla evlenebilirim. Erkek olursam artık hiçbir sıkıntı kalmaz. Traş da olurum, okulda pantolon da giyerim. Lütfen artık gelsin!

Bambi'nin
Melodisi
*Bambi Gerem
Kalay*

Güçlendiğim spesifik anları bulmaya çalıştığımda biraz zorlanıyorum. Yaşlı bir lubunyayım belki ya da o kadar çok anı var ki aralarından spesifik bir tanesini çekip almak çok zor. Her ne kadar lubunya dünyanın içindeki çatışmalara kızsam da dönüp dolaşıp şuna geliyorum: Evet, ben bizi çok seviyorum. İster politik bir yerden, ister sosyal bir yerden düşününce toplum normlarını ve bizi şekillendirmek adına tüm yaratılan o makul vatandaşı tekrar tekrar üreten bir yerde bulunmaktansa hayatım boyunca öteki olmayı ve mücadele etmeyi tercih ederim.

Kendime tutunuyorum.

Düşündükçe daha da netleşiyor. Kendim dediğim yer neresi? Nedir kendim? Kokuları ve dokuları düşünüyorum. Nasıl güçlendim, nasıl "ben" oldum.

Anaokulundayım ve bana soruyorlar. "Hadi bakalım söyle bize kimden hoşlanıyorsun?"

Durup düşünüyorum.

Altı yaşında olmama rağmen hissettiğim duyguların yoğunluğundan içlenip sınıfça çektirdiğimiz fotoğraflarda onu buluyor ve dakikalarca bakıyordum. İsmi Başak'tı. Fakat son zamanlarda aklımda Mehmet de vardı. Kafasına çok büyük gelen kulakları ve kocaman gözleriyle bir tatlılık abidesi.

Küçük bir süre duraksadıktan sonra bir çırpıda çıkıyor ağzımdan "Başak'tan ve Mehmet'ten hoşlanıyorum."

Büyük bir kahkaha patlatıyor bizimkiler. Sanırım böyle bir yanıt beklemiyordu kimse. Bütün romantik ilişkiyerimi, bakış açımı şekillendiren bir an bu. Sonrasında hiç

sorgulamadan, bizi ayıran cinsiyetleri önemsemeden aşık oluverdim istediğime, dilediğime. Her şey benim için çok netti. Cinsiyetlere değil insanlara aşık oluyordum. Bazen en yakın arkadaşşıma ablamdan çaldığım yüzükleri hediye ediyor, bizi birbirimize bağlayan sembolleri yaratıyordum. Bazen sınıfın yakışıklı ama farklılıkları sebebiyle zorbalığa uğrayan çocuğunu korumak için herkesle yumruklaşıyordum. Daha kendime açılmadan yaşadım her ne istediysen. Çünkü içindeki aşkı başlarına gösterirken sınırlamaların ve kavramların ayrımcılığını gözetmem bana empoze edilmemişti

Hiçbir tanım beni güçlendiren bir yerde durmadı. Tam tersine tanımsızlıktı aslında özgürlüğüm. Ben herkes gibi biriciğim ve kendi tanımımı yalnızca o an ben, kendim üzerinden yapabilirim.

Düşündükçe bu ayrımların ve ikicikli olan hiçbir şeyin bana işlemediğini fark ettim. Kadın parfümleri çok çiçeksi ama ben baharatlı kokuları seviyorum. Neden çiçekli kokular kullanmak zorundayım? Vajinam var diye mi?

Kadın reyonlarında bulduğum her t-shirt gene ideal bedenlerin bir yansıması ve benim bedenim o ideallerin içine sığamayacak devasalıkta. Kıyafetler ya belime yapıyor ya göğüslerime yapıyor ya da devasa kalçam sığmak için tüm kumaşları zorluyor. Neden düz kesim kıyafetler yalnızca erkek reyonlarında var? En sevdiğim renk petrol mavisi ve turkuaz. Neden bu renkleri kadın bölümlerinde bulamıyorum? Hep yavruağzı ve tozlu renkler mi sevmeliyim?

Utana sıkıla gittiğim alışverişleri erkek reyonuna kaçarak ve kendime göre cinsiyetsiz, sınırlamasız kıyafetleri alarak aştım. Göğüslerimi ve kalçamı, beni seksüel olarak

tanımlayan her şeyi kumaşların ve kesimlerin içine sokarak, saklayarak kendimi var ettim.

İkinci ismim Fatma'ydı. Bana *Erkek Fatma* dediler. Utandım, sıkıldım, ismimi saklayabildiğim her yerde saklamaya çalıştım. Şimdi 35 yaşındayım. Daha kavramları bilmeden Tomboy olarak adlandırıldığım için gurur duyuyorum. Hala önce erkek reyonlarına gidiyorum, sonra göğüslerimi ortaya çıkartmak istiyorsam kadın bölümüne bakıyorum. Kalçamı ortaya çıkarmaktan korkmuyorum. Likralı hareketlerimi kısıtlamayacak kumaşlar olduktan sonra vücuduma yapışan hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. 15 senedir kullandığım baharatlı "erkek" kokum ile gurur duyuyorum. Herkes beni kokumla tanıyor. O koku erkek kokusu değil, o artık benim kokum.

Bizi şekillendiren iyi ya da kötü, rahatsız edici her ne anı varsa onu alıp dönüştürecek güçte olmaktır iyi ki lubunayım dememi sağlayan.

Biliyorum ki şu an bana kötü hisler veren bir anım bile yarın dönüşebilir, bunlara rağmen hayatta kalabildiğim için kendimle, lubunyalığımla gurur duymama sebep olabilir.

Anılarıma değil kendime, lubunyalığıma tutunuyorum.

Yürüyüş
E. Iris

2012 yılının bir bahar ayında, tıpkı Şu andaki gibi ensenize vuran güneşin içinizde sıcaklığını hissettirdiği bir gündü. Çizim atölyesinden yeni çıkmıŐtım.

O dönem, üniversitede okuduğuğu bölümü yarım bıraktımıŐtım. Bir sanat bölümüne girebilmek için çizim sınavlarına hazırlanıyordum. Gittiğim atölyedeki herkes ya o yıl ya da gelecek yıllarda sınava girecekti. Yalnızca bir kişi sadece çizimini geliŐtirmek için oradaydı. Bir süre sonra ülkeden ayrılacak olan bir kadındı. Dönemin sonlarına doğru katılmıŐtı ve gelecek eğitim dönemi baŐlamadan gidecekti.

Atölyede genelde neŐeli bir sohbet havası vardı, bu ortamın etkisiyle yabancılık hali kısa sürede yerini rahatlamaya bırakıyordu. Ben molalarda çoğu vaktimi bu arkadaşımla geçiriyordum. Bir süre sonra atölye sonraları dıŐarıda da vakit geçirmeye baŐladık. BaŐlarda yaptığumuz çalıŐmaları değerlendirdiğimiz konuŐmalarımız bir süre sonra atölyeyi sohbetimizin dıŐında bıraktığımız bir yere evrilmiŐti. Geçirdiğimiz vakitlerden çok hoŐlanıyordum. ‘‘ok kafa dengi, keŐke gitmese’’ diye geçiriyordum içimden. Zaman, kum saatinden akan kumlar gibi akıp gidiyor; içimden geçirdiğim bu cümlelerin sayısı da giderek artıyordu. Bu kiŐiye karşı bir Şeyler hissedip hissetmediğimi düŐünüyor; emin olamıyordum. Bu zamana kadar, kendi hislerimin peşine çok dŐmemiŐtim. Platonik duygularım favorim olan ünlüler haricinde, en fazla birkaç insanı daha içeriyordu. Romantik olmanın ötesinde bir hayranlık duyuyor, hoş buluyordum. Ne birilerine ne de kendime hislerimi açmadan geçirdiğim romantik hayatım böyle zetlenebilirdi. İçimde giderek büyüyen ve beni de içine alan, anlamını bilemediğim bir Şeyler doğuyor gibiydi.

Atölye bu zamana kadar bulunmadığım bir ‘‘teki alan’’ gibiydi. Kendimi ilk kez bu denli rahat hissediyordum; burada her

şey “normaldi”. İlk defa açık kimlikli queer bireyler ile birlikteydim. Bana farklı insanların, düşüncelerin ve hayatların bir arada olabileceğini gösteren ilk yer olmuştu. Ortamın bu halinden besleniyordum. Ha bir de belli olmayan gönül durumum da eklenince, motivasyonum epey sağlamdı.

Atölyede “memuriyet dönemine” geçiş yavaş yavaş başlamıştı. Geçirilen saatler, mesai saatleri gibiydi. Hatta bazen daha da uzayabiliyordu. Atölyede çalıştığımız günler önce üç-dört güne, eğitim döneminin bitimine yakın haftada altı güne kadar çıkmıştı. Program yoğunlaşıyor, sınav gününe kalan vakti gösteren iki haneli sayılar her gün hatırlatıcı olarak duvarlara yazılıyordu. Artık mesai hiç bitmiyor; evde yapılan çizimlerle de devam ediyordu. “Memuriyet dönemi” bitmiş, “esnek çalışma saatlerinde” uyuyana kadar çalıştığımız bir döneme girmiştik. İstiklal Caddesine bakan bir ara sokaktaki bu atölyede zaman böyle hızla akıp gidiyor; kum saatinin kumları azalıyor.

Kendimi caddenin o zamanlar var olan ağaçlarının ve bugüne kıyasla daha mutlu halde dolaşan insanların gölgelerinin birbirine dolandığı ve müzik seslerinin salınan ağaçlara eşlik ettiği meydanında buluyorum. Güneşin ensemde değdiğini hissediyorum... Yazın denizden çıktıktan sonra küçük su damlacıklarının kuruması için bedeni hoş bir şekilde ısıtan ve insanda güzel hisler uyandıran o sıcaklık gibi.

Ensemde güneşin sıcaklığı, parmaklarımda gideceği günü saydığım sayılarla İstiklal’de yürüyorum. O zamanlar zemini yer yer bozuk olan meydanın yürüyüş yolunda ayağım takılıyor. Sendeliyorum, öne doğru kıvrılıyorum ama düşmüyorum. Başımı yukarı kaldırıp doğruluyorum. Dik durarak yürümeye devam ediyorum.

Ama içimde hüznü hissediyorum. Ondan hoşlanıyorum. Bir süre sonra gideceğini düşünerek ve bu hisle ne yapacağımı bilemez bir halde dik bir şekilde yürüyorum.

Güneş, bina aralarından meydana belirli belirsiz sızıyor. Tıpkı benim İstiklal'e sızmam gibi. O gün meydana, hisle-
rimle ve kimliğimle ilk yürüyüşüm. Ensemde güneş, kalbimde
sevgi ve üzüntü, lubunyalığıma-kendime doğru o ilk yürü-
yüşüm.

Dik bir şekilde, güneşi ve sıcaklığı hissederek yürüyorum.
Gölge diğer gölgelere karışıyor.

Bir Plastik
Masanın Etrafında
Fulden

Çarşının terasına kıvrılan yokuşu hafif hafif adımlıyorum. Tek başıma mıyım acaba? Hatırlamıyorum. Buzla kaplı yolda kayıp düşmemeye odaklandığımdan, Mert'le oturacağımız masaya nasıl vardığımızı bilemiyorum. Sanıyorum bir pazar günüydü, öğlenin hemen ertesi. Haki renkteki plastik masalarla uyumlu yeşil bir parka var üzerimde. Neredeyse masa ile bir örnek olmuşum. Gören de o gün tam o masaya oturmaya hazırlanmışım sanır. Gerçi düşününce, belki de hayatım boyunca o masaya oturmak üzere hazırlanmıştım.

Hava soğuk, keskin ayaz yüzümü lime lime ediyor desem yeri. Soğukla sigara içerek mücadele ediyorduk. Masanın üzerinde, sayısız izmariti ağırlayan kül tablasının hemen yanında, muhtemelen istemeye istemeye aldığım kırmızı Winston duruyor. Götte yumuşayan, hani şu soft diye satılanlardan. Eciş bücüş sigara paketleri Mert ile arkadaşlığımızın nişanesi sayılırdı, çarşının birkaç metrelik çeperinde defalarca birlikte tüttürmüşlüğümüz vardı. Yine de masada yalnızca Winston olması garipti, ben sekter bir mavi Pall Mall düşkünyüydüm. Artık Mert'in sigaramdan otlandığını hissetmeyeyim diye sigara zevkimi değiştirdiğim zamanlara denk düşüyor herhalde o günler. "Sen misin bir iki dal diye diye paketimi bitiren, ben de senin içtiğin sigaradan içer, aldığın paketlere böyle zorla ortak olurum," dediğim zamanlar olmalı. Zor bela damak tadımı değiştirme çabam çok sürmemişti, dayanamamıştım Winston seviyor gibi yapmaya. Varsın benim paketimden azalsın sigaralar, varsın birkaç saatte bitirelim yirmi dalı, bitse gider yenisini alırım diye geri dönmüşüm canımın pasesi mavi Pall Mall'a. Zaten o ağır Winston'ı nasıl içtim ben de bilmiyorum, ama gençlik işte! Ciğer her şeyin ağırlığını kaldırmaya müsait.

Ne diyordum? Mert karşımda, masa cümbüş yeri. Bir çay geliyor, ardından iki sade Türk kahvesi, sonra birer çay daha.

Bir geleni öbürü takip ediyor, sohbeta her daim bir dal sigara eşlik ediyor, ya onun ya benim ellerimde. Mert diyorum, ben biriyle yakınlaştım. Ya da aşık oldum mu demiştim? Yoksa sevgili olduğumuzu mu itiraf etmişim? Gerçekten tam çıkaramıyorum. Ama dilim çözülmüş bir kere, anlattıkça anlatıyorum. Şöyle oldu, bana şöyle dedi, ben de şunu yaptım, bir de üstüne böyle oldu diyorum. Bülbül gibi şakırken, bir yandan da Mert'in vereceği tepkileri kolluyorum. Acaba bana kızacak mı? Hayal kırıklığına uğratabileceğim mi? Beni artık eskisi gibi sevmeyecek mi? Detayları anımsamasam da şu berrak zihnimde, Nesli'ye duyduğum ilgiyi ilk paylaştığım kişi Mert değil. Her sigara paketimi onunla açıyor, günün ilk çayını onunla içiyorum ama aşkıyı onunla henüz paylaşmamışım. Burak ile an be an mesajlaşıyorum, "Şu an Nesli yanımda oturuyor," diyip heyecanımı paylaşıyorum sözgelimi. Kısmen açılmışım da çevreme, Buket'e çoktan lezbiyen pornosu izliyorum diye ağlamışım mesela. Mert'e biraz geç kalmışım ama nedense ilk kez ona açılıyormuşum gibi güç çıkıyor her bir kelime ağzımdan.

Mert'i oldum olası Mehmet dayıma benzetirim. Annemi defalarca üzmüş, yüzünü görsem anında tükürüğü basacağım o soysuzu andırıyor sık sık. Her ailede bir tane olan kurnaz dayımın hık demiş burnundan düşmüşüne benzediğinden miydi Mert'e rötarım? Yoksa bu benzerliği bahane edip mi bunca ertelemiştim bu konuşmayı? Ne de olsa onu ailemden sayıyordum ve annemi hayal kırıklığına uğratabileceğimden emin olduğum gibi emindim Mert'in gözünde artık başka bir yerde olacağımdan. Boğazım düğümleniyor ara ara, yine de kendimi bırakmıyorum. "Mert" diyorum, "bu kadın benim sevgilim olacak gibi."

Kudretimin sarsıldığını hissediyorum. Orada heybeti gölgelenmiş, gücü kalın perdeler ardına saklanmış bir ben

oturuyor artık, yumuşak karnı plastik masaya seriliyor. Asırlardır orada oturuyormuşuz gibi mihlandığımız sandalyelerden kıpırdanıp kalkma vakti geliyor, biz kıpırdamasak ayaz bizi silip süpürecek zaten. O iki ileri bir geri sohbet için harçlığımızın Allah kerim ne kadarını hesaba yatırıyoruz. Kesin ben ısmarlamışumdır o gün hesabı, Mert'in beni dinlediğine, beni böyle de kabul ettiğine duyduğum minnetten.

Yıllar sonra bir başka plastik masanın etrafındayız. Belki dört, hatta beş yıl geçmiş üzerinden. Yine bir plastik masada yine Mert var, hemen yanında Nesli oturuyor. Birlikte yaşadığımız ikinci evin, düşünün o kadar sevgili olmuşuz Nesli ile yani, mutfağındayız. Mert biraz evvel istifra etmiş tuvalette, normalde içtiği içkinin yanında yudum kalacak bir miktardan hem de. Yüzü allak bullak dönüyor tuvaletten salona. Nesli dirsekleriyle dürtüyor, bir açılmanın varışına uyandırıyor beni. "Yok be diyorum", ihtimal vermiyorum. Ama bir dedikodunun peşine düşer gibi büyük bir hevesle, sigara içmek üzere telaşlı adımlarla gittiği mutfağa doğru süzülüyorum Mert'in peşinden.

Mert başlıyor anlatmaya, "ben aslında erkeklerle birlikte oluyorum bir süredir," diyor. Erasmus için gittiği Avrupa'da özgürlüğün ve hazzın dibini sıyırdığını anlatıyor utanç içinde. Karnına kramp vuruyor, yerli yersiz iki büküm kalıyor. O benim nasıl ilkimse, ben ve yıllar öncenin ayazında bir plastik masanın öte yanında tanıttığım kadın da ilki oluyoruz onun. O görür görmez varlığını karnımda hissettiğim o tanıdık sancılı kıvranışın ilk durağı olmanın kıvancı var üzerimde. Bir gülüp bir ağlıyoruz, sabaha kadar. İçimizdeki fırtınaları, bir açılmanın yüreği ağza getiren gerginliğini ardı ardına yaktığımız sigaralar dindiriyor yine. Yer yer kahkahalara da boğuluyoruz. Belki gülmek-

ten yere düştüğümüz gece tam olarak o gece değil, hafızam yanılıyor beni. Kendisiyle nice sabahı ettik o mutfakta çünkü. Umrumda değil, varsın farklı geceleri birbirine karsın zihnim. Bir masa etrafında yüzünü ilk kez birbirine dönen iki arkadaşın hikâyesi bunca birbirine karışmışken, lafı mı olur.

Üzgün, Ufak
Yeşil Fasülyeler
Ringö

Dün gece bir rüya gördüm. Eski erkek arkadaşım ile bir otel odasında idim. Televizyon açıktı, bir reality show programı izliyorduk. Bu küçük kasabaya ilişkimizi kurtarmak için gelmiştik. İlişkimizin ellerimizin arasından kayıp gittiğini görmek çok zordu. Hayatta bir çiftin birlikte geçirdiği son tatili görmekten daha üzücü çok az şey vardır. Onu daha fazla tanımayı hiç istemiyordum ama işte buradaydık. Tırnaklarını yiyor, dükkan sahipleriyle küçük sohbetler ediyor, restoranda en iyi koltuğu kapamadığında ruhsal çöküntüler yaşıyordu. Onunla ilgili her şey artık can sıkıcıydı. Onu neden bir türlü terk edemediğimi bilmiyorum. Onu sevmek ekrana bakmak gibi bir alışkanlıktı.

Program devam ediyordu. İki kadın birbiriyle yarışlıyordu. Vücutları çok diri idi. İçlerindeki ateşi hissedebiliyordum. İçimdeki ateşi hissedebiliyordum. Vücutlarına su sıçradı ve ıslanan ben oldum. Eski erkek arkadaşım birdenbire soldakinin lezbiyen enerjiye sahip olduğunu söyledi. Bu cümle sessizliği bozdu. Bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktım, o da dönüp bakmadı. Gözlerini televizyondan ayırmadı. Kız şimdi onun aklından mı geçiyordu? Bu sefer kazanmasına izin verdim, onu soydum ve beni becermesine izin verdim, oysa aynı şeyi yapmama asla izin vermezdi.

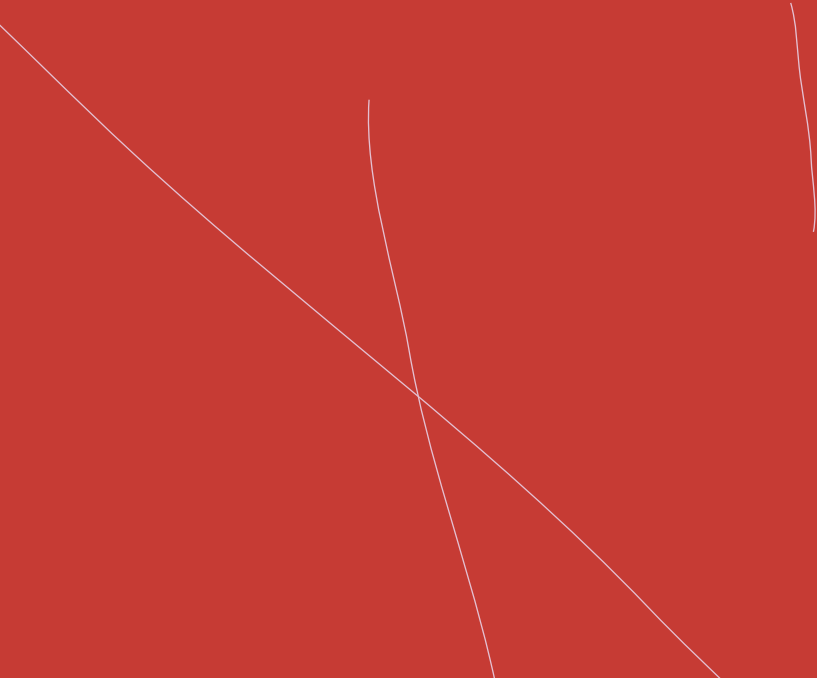
Hemen uykuya daldım ve rüyamda ailemin evinde altı ya da yedi yaşındaydım. Televizyon açıktı, yemek yiyorduk ve aynı zamanda bir reality show programı izliyorduk. Yemek her zamanki gibi domatesli taze fasulye kızartmasıydı. Annem domateslerin kabuklarını soymaya üşenmiş olmalıydı. Kabukları ağızda hissedebiliyordum. Ama onu kim suçlayabilir ki? Bizi bir gün daha doyurmak için son çabasını göstermişti. Hiç izin günü yoktu. Kendisi için tek zaman dilimi uyuduğu zamandı. Bazen uyuyormuş gibi yapar, böylece düşünceleriyle baş başa kalırdı. Ne düşündüğünü Allah

bilir. Bir adam ve çocukla aynı çatı altında yaşarken kaybettiği yılları düşünüyordu belki de. Evdeki televizyon odası sıcak bir ortamın olduğu tek yerdi. Hipnotize edildiğimizde yaşamak sorun olmaktan çıkıyordu. Konuşmak sorundu. Küpeli ve uzun saçlı adamların eşcinsel olduğunu söyledi babam. 90'lardaydık ve bu gibi objeler sizi eşcinsel yapabiliyordu. Memleketlerinden hiç ayrılmamış, akrabalarından başka arayacak arkadaşları olmayan bu iki insanın bu kadar güçlü bir gaydar'a sahip olması etkileyiciydi. Şimdi ikisi televizyona bakarken hiç konuşmuyor, belki de queerliğin ihtimallerini bilmeden de olsa sorguluyorlardı. Ben ise önümde uzanan geleceğe bakıyordum.

Annemin masayı toplarken düşürdüğü - ya da fırlattığı - tabağın sesiyle uyandım. Yanımda horuldayarak uyuyan bu adama hiç olmadığım kadar uzaktım. Bu sahil kasabasında artık görülecek bir şey kalmamıştı, çantamı alıp çıktım. En yakın otogardan şehir merkezine bilet aldım. Otobüste uyku ağır bastı şehrin ışıkları yanarken bir haziran sabahına uyandım. Abluka altındaki sokağımdan çıkıp şehrin diğer ucuna gittim. Söylenen saatte şehrin sokaklarından çıkıp caddeye doluşan bu lubunyalar evimdi. Slogan atarken kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Şaşkın pazar kalabalığı bu ani baskına karşı ne yapacağını bilmiyordu. Bazıları kornayla, bazıları da alkışla destek veriyordu. Destek vermeyenler boş gözlerle bu hayatın olabileceği ihtimallerine bakıyorlardı. O gün tanıdığım herkese doya doya sarıldım. "İyi ki varız lubunya," dedim.

Akışkan Sınırlar

Sena A.

Kulağımda geceleri yatakta açtığım podcast çalarken bir taraftan tezgahın üzerini yeni çıkacak bulaşıklara yer açmak için boşaltmaya çalışıyordum. Yüksek camlardan mutfağın her köşesine acımasızca giren güneşin verdiği sıcaklık, hemen yanı başımda pişmekte olan 3-4 çeşit yemeğin bunalıcı ısıyla birleşip saatlerdir hareket halinde olan vücudumla beraber tüm mutfağı kaygan, sıvı bir formda birleştirmişti.

Kaynayan mutfakla dinlemekte olduğum podcastin beni götürdüğü 19. yüzyıl Osmanlısında kaybolmuşken arkamdan belime dolanan kollar ve omzuma konan ufak bir öpücükle irkilerek sıçradım. “Korkma aşkım, benim,” diyen şefkatli sese doğru döndüm. Onu duyabilmek için hızla kulaklığı kapattım fakat bu sefer de ses telefondan gelmeye başladı. Sanem yüzünde ufak bir şaşkınlıkla “Aaa, bu *Deniz Hamamları* bölümü değil mi? Dün gece dinlediğimiz. Sen niye bir daha...” derken durdu. Cevabını bile bile gülümseyerek sordu.

“Yine mi uyuyakaldın? Ne kadarını hatırlıyorsun bölümün?”

Yanlara savurduğum başım zaten bildiği cevabı vermişti. Geceleri dinlemek için açtığım sesli kitapların ya da podcastlerin ilk beş dakikasını çıkaramadan uyurken Sanem her ne açıtıysam sonuna kadar merak edip dinlerdi. Uykularının katili olmanın verdiği suçlulukla gereksiz bir özür diledim. Bunun ilelebet böyle gideceğini bildiği için gülümsemeye devam ederken bana doğru bir adım daha atarak beni tezgahla vücudu arasına iyice sıkıştırdı. Alnını, alnıma dayadı. Burunlarımızın ucu birbirine değişiyor, aralarında tatlı bir oyuna başlıyorlardı. Göğsümde artık onun nefes alışverişi... Ona bu kadar yakınken nefesini dudaklarımda hissediyordum. Tam o anda hafifçe geriye çekildi. “Hadi gel,” dedi ve beni salona doğru çekmeye başladı. O ana kadar fark etmemiştim

ama bizim şarkılarımızdan Røyksopp'tan *Oh my lover* çalıyordu odada.

Tüm odayı dolduran müzik etrafımızı sararken müzikle beraber akan omuzlarını, kalçasını, şarkıya eşlik eden dudaklarını büyülenmişçesine izliyordum. Göğsüm derin ama aralıksız nefeslerle inip çıkarken, vücudunun neredeyse her yerinde dolanan ellerini takip etmekte zorlanıyordum. Karşımda alev almış vücudunun her hareketiyle canıma kastedercesine nefesimi kesen bir kadın vardı. Şaşkındım. Daha önceleri kendimi bulduğum pozisyonda bu sefer karşıdan izleyen olmuş, gayet doğal bir şekilde üzerime giyindiğim baştan çıkarma rolü ilk defa baştan çıkarılmaya dönüşmüştü. Bedenimden sıyrılarak daha önce hiç geçmediğim bir sınırı geride bıraktım ve sanki bambaşka bir bedende, daha önce tanımadığım hislerin bölgesinde buldum kendimi. Muzaffer, sahip olmak isteyen, güzelliği ve şehveti politik doğruluktan uzak, en basit ve arkaik bakışla takdir etmeyi, keyfini çıkarmayı bilen...

Geriye attığı başını kaldırarak yine gözlerini gözlerime kilitleyip parmağıyla beni yanına çağırırdı. Ona adım atmıyordum, sürükleniyordum adeta. Müziğe beraber teslim olmuştuk.

Aniden çalan telefonla uyandırıldık. Telefonda, o günün kalanını beraber geçireceğimiz arkadaşlarımızdan biri, yaklaşık 45 dakika sonra burada olacaklarını söylemişti. Bu haberle ikimiz de panikle görev yerlerimize dağıldık. Günün kalanında leziz yemekler yenildi, cömert alkol oranlarıyla kokteyller içildi. Gamze'nin korosundan son dedikodular, yeni öğrendiği oyunlar, Selin'in her biri bir öncekini gölgede bırakan fecilikteki aşk hayatı, en son uğruna Ankara'ya gittiği adamın evinde yatak odasından

çıkartılmayan ve tüm süreç boyunca tepesinde durup saçlarını kemirip siniri bozan kedi, Burak'ın kaktüsleri, vegan humus yapmak için alacağı blender derken kendimdeki çok tanıdık bir uzaklaşma hissi içimde yerleşmeye başlamıştı. Neredeyse 8 saattir beraberdik ve ilk yarısından itibaren sosyal toleransımın an be an düştüğünü hissediyordum. Yanlarında kendimi en rahat hissettiğim arkadaşlarım olsalar dahi, uzayan zamanla gelen kendi alanıma çekilme isteğim ilk önce telefonuma gömülüp zamanla daha az konuşmamla kendini gösteriyordu. Suyuma biraz daha buz koymak için mutfığa geçtiğimde Sanem'in de arkamdan geldiğini gördüm.

"Pilin mi bitti minnoş?" diye sordu.

Üzgün bir şekilde başımı salladım.

"Tamam, sen içeri geç, yat. Biz de yavaştan yatmaya başlarız. Ben yatakları hallederim"

"Burada mı kalacaklar?"

"Bu saatten sonra gitmezler, olmaz."

Endişeyle herkesle vedalaştım. Yaklaşık 1 saat sonra Sanem de geldi yatağa.

"Uyumadın mı?"

"Uyuyamadım," dedim ve önümüzdeki günü tamamen Pazartesi günü sunuma hazırlanmaya ayırdığım için, bu akşamın yarına uzamasının beni paniklettiğini anlattım.

"Tüm sunum içeriğini hazırlamıştın zaten, yarın erkenden dağılıyoruz, ben grafikleri ve görselleri yaparım, hallederiz"

merak etme," dedi. İçim biraz ferahlamıştı. Telefonundan başlar başlamaz uyuduğum podcast'i açtı, bana daha yakın olacak şekilde baş üstümüze yerleştirdi ve tüm vücudunu arkamdan sararak beni güvenle uykunun kucağına teslim etti.

çünkü yalnız idim.
ve korkmuş, sıkışmış.
elvan elvan

sonbahar griydi ve yeşil bir bahardı. ne çok koşmuştu ceylanım sonbaharda, üç kırık ayağıyla. üç kırık ayaklı ceylanım, ilkbaharda doğmuştu oysa. üçüncü cemre toprakla buluştuğunda kimin rahmi müsaitse oradan soluk almıştı ilk defa. ve nasıl unutmuştu nefes almayı, nefes alırken. en çok da ilk baharda doğanları. gri betonlar-sız doğmayı. ıslahevi kalbim olan ceylanım. üç bacağı kırık ceylanım. seslerden seslere koşmayı severdi. duyması gereken renkli bir ses vardı, henüz sağır olduğu. bir telefon kadar uzağında bir sağırlık. ona ben açtım telefonu. ve ceylanım açtı kulağını. tonlarca kuş sesi yoktu ormanında. netti her kelime koynunda. telefondan hafifti tek ses ve telefondan ağırdı onlarca nefes.

ve bilmiyordu ki ceylanım, üç bacağı kırık ceylanım, elvan elvan kuşların uğrak yeri olacağını. ve hatta bir alkım doğuracağını, tüm cemreleri koynundan çıkaracağını. baharda doğacağını ve bir bahar doğuracağını, üç kırık ayağıyla. uçsuz bucaksız ormanı kalbim olan ceylanım.

mum ışıkları,
lilan berk

“çok korkunç değil mi?”

“evet, çok korkunç.”

cevap vermek istemediğini biliyorum, o cevabı senden zorla aldım. bunu da, hikayemidinleyen herkese hiç utanmadan söyledim: istemiyordu. durmadan sordum. bu senin bana yaşattığın, adını bilmediğim, kimseden duymadığım o şeyi cesurca ve öfkeyle, umutsuzluğundan korkmadan anlatan bir kadının hikayesiydi. onu sana da verdim. bir daha yapmadın.

*

büyümeye çalıştım. sıra arkadaşımın o kalkınca bütün sınıfı, benim sınıfımı, etrafımı dolduran kokusunu alacak kadar büyüdüm. birbirimizi kokladık, ama senden korktuk. senin bedenini içimden ve aramızdan çekecek kadar büyümemiştim. ona da zarar verdin, bunun için beni sana ait bir şeymişim gibi kullandın. böyle hissettim. bu duygu şimdindir.

*

onu tekrar tekrar gördüm ve duydum. bana baktığında senin onu korkutan gölgelerini görürdüm. korkuyordu ama hiçbir zaman zarar görmekten değil. senin aksine, o her zaman sadece bana zarar vermekten korktu.

*

yeterince büyüdüğümde senin küçüklüğümde kalacağını umuyordum. o kaldı, ama sen benimle geldin. beni kız çocuğu yapan, beni kız çocuğu tutan içimdeki bir gölgeydin, ama üçüncü boyutun vardı. elle tutulur, içi dolu bir gölge. amımın kanıyla hep bu gölgeyi çizdim.

kanım bana aitti, sen değildin.

*

içimde dolaşan küçük mum ışıklarını anlatmak istedim, ama yapamadım. gidecek bir yeri olmayan duygularımı mum ışığına benzetmiş olmaktan utandım. bana senin yaptıklarını anlatan kanımdan utandığım gibi. ama şimdi buradalar,

onlardan bahsettiğimde... benden utanmayacak kulakları-
mın içinde.

*

biliyorum, ona olan sevgimi içimdeki yakılmış köylere sen kapattın. senden sonra hiçbir duygum o köyden çıkmadı, ne de diğer mum ışıklarıyla buluşabileceği mekanlar buldu. evlerin kapıları, bahçelerin sürgüleri, çapraz tellerle örülmüş çitler onlara hep kapandı. bu yüzden içimin bütün mum ışıkları, gidecek bir yeri olmayan kuir duygularım sokakta kaldı. sokağı kapatamazlar - kapatamazsın. beni içime tıkıp dünyayı üstüme kapattığında, kendin de üstümüze kapandığında, duygularımın küçük mum ışıkları olarak içimdeki köylerin sokaklarını tutacağını bilemedin. beni bir kız çocuğu, beni senin gibi birine mecbur bir kız çocuğu yapmanın hiçbir yolu yoktu. senin nasıl hissettirdiğini, bana değen teninin duygusunu unuttum. onun kokusunu hala alırım. mum ışıklarımın parıltısını görürüm ve gidecek bir yerleri olsun diye elimi açıp kanıma dua ederim.

içinde yandıkları hikaye bana ait. sonunda, olmak istediğimizi oluruz.

o kadar da korkunç değil, değil mi?

İçim Dışıma
Çıkarken
Benji

Bir patlama mı yoksa bir açılma mı? Kuir olduğumda, kuirleşiyor olduğumda, belki sadece öylece var olduğumda kendimi kapalı bir odadan çıkıyor veya üzerimden bir örtüyü çekip atıyor gibi hissetmiyorum. Patlayan bir popcorn gibi oluyorum. Tüm benliğim buna dahil. Tüm hücrelerim, sinapslarım, atom altı parçalarım sarsılıyor. Yanıyor ya da yok oluyor gibiyim ama aslında sadece dönüşüyorum. Sanki göz yuvarlarım patlayıverdi ve içinden yeni gözbebekleri çıktı. Aynı zamanda kendi bebeğim de oldum.

Bir bebeğin ağlayış sebebini en iyi kendisi bilir. Ben de biraz ağladım elbette. Ama sonra kalktım, makyajımı yaptım ve güzel bir elbise giydim. Saçlarımı savurdum. Aynaya baktığımda çok çekici birini görüyordum. Evet, kuir olduğumu kimseye kanıtlamak zorunda değildim. Benim kuirliğim; dış görünüşümden, partnerlerimden ve politik bir kimlikten çok daha fazlası. Her yanıma ve her parçama seviyorum. Her gün akan, değişen, geçişen var oluşumu seviyorum. Kendime "evet, bu benim!" demek için hiçbir kalıba girmek zorunda hissetmiyorum.

Hayaletler görülmeyen ama herkesi görenlerdir.
Bunun yalnızlık olduğunu kim iddia edebilir?

Ve yoğun olan her şey katı olmak zorunda değildir.
Kendime şefkat duyuyorum. Yoğun, yumuşak ve akışkan bir şefkat.

Tuzlu Su Şifadır
N. Zeynep

Ege Denizi'nin serin sularına kendimi bıraktığımda zihnimden geçen tek bir şey oldu. Tuzlu su şifadır.

Soğğun etkisiyle vücudumun her bir noktası irkildi, tüylerim teker teker ürperdi. Sinir sistemimin uyarısıyla bir kalkana dönüşecekken, denize karıştım. Tuzlu su şifadır. Derine daldıkça dipteki akıntı oldum. Nefes alışverişlerimle hareket etmeye başladım. Çıplak hissetmiyordum ama çıplaklığın coşkusu, kavuşmasını hissediyordum.

Kumsaldaki kalabalık ve gürültü geride kaldıkça deniz vücudumu daha da kucakladı. Biraz daha ileriye, biraz daha derine yüzmek için teşvik etti. Arınıyor muydum? Güçleniyor muydum? Kabulleniyor muydum? Helalleşiyor muydum?

Durup denizin ortasında sırt üstü yattığımda güneşin sıcaklığını meme uçlarımda hissettim. Gözlerim kapalı, öylesine durdum. Ne arınmam, ne güçlenmem, ne kabullenmem, ne de helalleşmem gerekiyor. Olduğu gibi, olduğu kadar. Ben benim. Lubunyalığım şifamdan gelir.

Onbeş Dakika *Dilara*

Güneş kremim gözümü yakmaya başladı. Fark edenler ne kadar duygusal, duygusal bir anısını paylaşıyor diye düşünmesin ama duygusalım. Duygusal bir insanım. *Deniz ne kadar tatlı, hikayesi ne kadar tatlı ve cesurca başladı.*

İnsanın kendini arama ve bulma yolculuğu ölene kadar devam eder elbet. Ama ben hep ne kadar geride hissettim yaşıtılarından. Yaşamaya ne kadar uzaktım. Ama mesele bu da değil miymiş neymiş. Mesele bir yerden başlayabilmek, adımını somut ya da soyut olmadan atabilmek cesaret edebilmekmiş. Hikayesine er ya da geç başlayan herkesi kutlarım.

Ya adım atmasaydık? Ya yaşamadan ölseydik? Hep öyle olmaz mı? Bir adım atarsın, nasıl baktığına göre değişir ama attığın adımdan hep daha fazlasını alırsın.

Kalemimi durdurmuyorum. Belki bundan sonra hiç durdurmayacağım. Düşündüğüm güzel şeyler, söylediğim iltifatlar yazıya dökülsün bu sefer. *Deniz, kirpiklerin ne güzel. Ne kadar kıvrık kirpikler. Ayrı ayrı ne kadar güzel buradaki herkes. Ne güzel renkler bunlar. İçimden başka sesleri attığım zamanlardan beri ne kadar güzel şeyler görüyorum. Ne kadar sevgi dolu bir insanmışım diyorum. İyi ki terapiye başladım. İyi ki kedim beni sahiplendi. Bazen üzülüyorum kaybolan yıllar için. Ama şükrediyorum aynı zamanda minyon ve genç olduğum için. Allahım sana inanıyorum. Doğaya inanıyorum. Tüm kötü geçen zamanlara karşı tüm güzellikleri getireceğine de inanıyorum. Kalemimi durdurmuyorum. Anlamlı ya da anlamsız tüm cümlelerim için şükrediyorum.*

Cinsiyet Kayramlar
ve Galaksi
Şahser

Atölye sırasında hikayemi anlatmaya başladığımda karşımda önceden tanıdığım biriyle eşleşmiş olmanın verdiği rahatlıkla kendimi olabildiğince açmaya çalıştım. Anlatırken benzer deneyim sahibi biriyle konuşmak aşırı iyi hissettirdi. Anlattığımda fark ettiğim durum o küçücük yaşta kendimi bulup koruyup bugüne geldiğimizi anladım o küçük lubunyayla. İki ismim ve iki ruhum olduğunu tekrar hatırlamış oldum. Kendimle gurur duymamı sağladı. Varoluşumu herkesten önce kendimin kabulleniyor olması hayatımın şu ana kadarki en büyük başarısı.

Kimselerin onayına ihtiyaç duymamak insanı ilerletiyor! Bu yaşuma gelene kadar birçok kimlik ve yönelim açılımları yaşadım, bugün en son geldiğim nokta ve öğrendiğim olgular kimlik/yönelim gibi kavramlardan kendimi soyutlamış olduğumdandır sanırım. Her ne kadar pratikte üzerine çalışıyor olsam dahi. Anlatırken aklımda sloganlar ve verdiği mücadelelerim de vardı. Düştüğümde güvenli alanlarda yalnız kalmayacağımı hissettiğim örgütlenmem beni daha da içine çekti. Kendimi, süregelen bu yolculukta evrilmeye çalıştığım insanı hatırladım tekrar. O insan için hala öğrenmem, yaşamam, deneyim kazanmam, gözlem yapmam gerekiyor! Bunu yaparken özümden kopmadan devam etmek istiyorum, tıpkı bir *slime* gibi tam anlamıyla. İlerlemek istediğimde aklımda liseden beri hep şu cümle oluyor: "Durduğunda kendini tanıyamazsın." Kendime edindiğim ilkem. Bugün burada tekrar ederek hızlı bir 30 yıl yaşadım. Ağlamak, gülmek, şaşırarak, heyecanlanmak ve daha çokçalarını "şükür ki lubunyayım!" diyerek hissettim. Endişesiz olmanın verdiği rahatlıkla yazmak iyi hissettirdi. Hatta hep olumlu yazmamı sağladı. Yazmaya tekrar dönebileceğimi anladım. Kendimi bununla ödüllendirebilirim.

Tekrar tekrar şükür, iyi ki lubunyayım!

Sükür ki
Lubunyayım!
Sezen B.

Mahallede büyük çocuğumla kahvaltı sofrasındaız. Lubun-
yaların görece yoğunlukla tercih ettikleri bir semt.
Partnerimle burada yaşıyoruz. Haftasonu çocuklarım bizde
oluyor. Genelde haftasonları partnerim de bize katılır
ama o gün yanımızda değil. Açıldıktan sonra boşanıp artık
çocuklarımla yaşamadığım için suçluluk bastırıldığında
ağızlarını arıyorum. “Başka türlü olsun ister miydiniz?”
Genelde bu sorularımı geçiştiren ya da evden ayrıldığım
için beni suçlayan ergen kızım o gün “Yoo, iyi ki boşandı-
nız” dedi. Şaşkın gözlerle ona baktığımı görünce, “Şimdi
hayatımızda (partnerin) var. Onu çok seviyorum.” dedi.
“Sevgilisiniz, değil mi?” diye teyit etti. Bir an dünya
aydınlanmış gibi hissettim. İçim uzun zamandır olmadığı
kadar memnuniyet ve şükran doldu.

Ben her zaman
yanında olacağım,
küçük lubunya.

Kolektif

Ellerim ellerine, gözlerim gözlerine değdiği an hissettim.

Gökkuşağının altında sonsuz gülücüklerle
suya susamış bir kaktüs gibi inatla göğe yükseliyorum.

Dudağın iştahımı, gözlerin de korkumu derinleştiriyor.
Nefesin, sadece nefesin olmak istiyorum.

Geri gelecek kalp çarpıntılarım bu kez başkası için elbet.

Gece ve gündüz
ay, yıldızlar ve güneş
içinde gökkuşağını, umudu ve sevgiyi kaybetme!
Ben her zaman yanında olacağım küçük lubunya.

Ağaç dallarının gölgesinin vurduğu kış bahçesinde
bugünün karanlığını, dünün ışığı ile aydınlatabilirim.

The background is a solid light pink color. There are several thin, black, abstract lines drawn across the page. One line starts from the top left and goes diagonally down towards the bottom right. Another line starts from the top left and goes diagonally down towards the bottom right, but it is slightly curved. A third line starts from the left edge, goes horizontally to the right, and then curves downwards. The text is centered in the middle of the page.

UNSTRAIGHT
Stories

Foreword

Nayuk

In the fall of 2022, the journey of this book began with an email that landed in my inbox. I responded with excitement to the Unstraight Museum's search for a local contact with the intention of conducting research on the stories of *lubunyas* in Turkey. It was around this time that I met D, and together we envisioned the potential of the *Unstraight Stories from Turkey* project.

At the time, I was hosting open story circles for *lubunyas*. We met regularly in a tea garden, wrote short stories inspired by associations and quotations, and gave each other positive reflections after reading the stories out-loud. In the meetings, there were sometimes new faces, sometimes regulars. Those regulars came to the first workshop that paved the way for this book.

On December 10, 2022, together with three *lubunyas*, we held a workshop where we remembered the moments of queer sparks through their smell, texture, sound, taste, and appearance. We shared and told these memories with revived senses.

Just before we held the first workshop, a bomb exploded in Istanbul, and then in 2023, the February 6 earthquakes happened. A two-stage general election overshadowed Istanbul until the middle of 2023. The workshop fell asleep during these tremors. Even though we later communicated with D and dreamed of traveling to different cities in Turkey to organize story workshops, the project slept soundly for a long time.

In February 2024, D and I got in touch again and decided to revive the project. I started working with dear Nazlı to organize and run the workshop together. This time, despite the darkness we were experiencing, we decided to focus on the moments when we said, "grateful that I am *lubunya!*" and we set this as the theme of the workshop. When designing the workshops, we were guided by the mantra "hope is political" and embraced not only positive moments, but also those that remind us of the strength that comes from going through difficult times. As such, the writings here reflect different dimensions of celebrating our existence.

We made an open call to those who want to explore their stories and invited them to the workshops titled *Unstraight Stories*. On March 28, 2024, we held the second workshop with six *lubunyas* in attendance. On June 29th we organized the last workshop with eight *lubunyas*. In both workshops we first connected with our senses and then followed our stories to celebrate and cherish our existence around the theme. In our last workshop we had an extra writing exercise and we wrote a poem collectively.

While organizing these workshops, our wish has always been to take a breather in the midst of difficulties, to discover our stories, to tell them, and to find ways to archive them with those who want to record them. Our goal is to both remember and extend our *lubunya* roots into the future. We brought together stories of workshop participants in this book and also added the collective poem written in the last workshop.

Some of the articles in this collection are stories, some are essays. They are different in style and content, yet somehow all connected. Pronouns are the choice of the

authors, as is the use of lowercase. So, you will see the diversity in style as well. The writings have been kept as much as possible in their original form as delivered by the writers.

In this book, we kept *lubunya* in its original form, which refers to queer people, to preserve its significance in our community. Originally it was used to refer trans people and effeminate men; later it was embraced by the queer community in Turkey. In our workshops, we often noticed emerging themes such as fire, childhood, and the changing seasons. These themes are reflected in the layout of the stories and the compilation process of this book.

This book compiles stories written by *lubunyas* from Turkey, reflecting their experiences and voices. As you turn these pages, immerse yourself in the vivid tapestry of lives interwoven with resilience, joy, and the unyielding spirit of being *lubunya*. Each writing is a testament to the strength and creativity of our community. We hope these narratives inspire you, offer solace, and ignite a spark within you to cherish and celebrate your own story. Let this book be a beacon of light, reminding us all of the beauty and power in our shared experiences and the importance of preserving them for the future.

Prelude

Nazlı

One of my favorite things about facilitating and designing workshops is walking through the process with someone. Especially if that person is Nayuk! I remember how excitedly I said “yes” when they first approached me with this invitation. Nayuk, my dear, thank you for the invitation, your companionship, openness, creativity, and presence throughout the process. And to my friends whom I met in these workshops, I am so glad you came and that we crossed paths.

I know that finding moments and memories to be grateful for and celebrate is not always easy for lubunyas. I know this from my own experience. That is why we had some reservations when we decided to set the theme of the workshops as Grateful That I Am Lubunya! We had extensive discussions about how it might be understood and resonated. I felt the need to address this in every workshop. Maybe partly due to the fear of being seen as naive, but mostly because I wanted to convey the political significance of this celebration for me. I am deeply aware that celebrating our queer existences, especially in moments where we feel safe, strong, supported, and joyful amidst being targeted, isolated, and ignored, is profoundly political and well-deserved. These moments of solidarity, laughter, and happiness within our endless struggles are significant. Through these stories, I have once again understood the importance of owning and cherishing our narratives.

Dear writers, I extend my heartfelt gratitude to each of you for inviting us into your unique experiences, vulnerabili-

ties, challenges, joys, and memories through your writings. Your courage, openness, and generosity are an invaluable gift to everyone who will read this book.

A few days after our last workshop, I shared a note I wrote, reflecting on the entire process and the impressions left by the souls I encountered and the stories I heard. I wanted to bring those reflections here as well.

So, here it is:

Before the workshop, Nayuk came over for breakfast, carrying a book: *On Connection* by Kae Tempest. They gave it to me and mentioned they had bought a few more copies to gift to their friends. Inspired by them, I shared the book with two friends of my own. We all felt a profound connection while reading it, as it touched something deep within us. It is rare to find writers who discuss creativity without idealizing it. Kae, being queer, offers a queer perspective on life and creativity. By transcending traditional notions of 'art', Kae posits that creativity is indispensable for fostering both internal and external connections and for discovering authenticity. This perspective, particularly the connection between creativity and our connections, struck me deeply. It raises powerful questions, especially the most fundamental ones, prompting us to rethink from the ground up: What is the purpose of creativity? And how, and why, should we share what we create?

Recently, I watched Fatih Akın's film *Crossing the Bridge: The Sound of Istanbul*. It reminded me once again of how much I miss the rich, diverse vibrancy of this city. It tugged at my heartstrings. Istanbul has become a bitter-sweet longing for us, even while we live in it. The section

featuring Siya Siyabend particularly resonated with me. Though I can't recall the exact words, they conveyed that the street is an equalizer, leveling everyone. For them, sharing music on the street stems from a profound reason and desire. They also mentioned the difficulty of explaining to others that this is a conscious choice. The next day, when I picked up w again, I read these lines: "That is why the telling poem levels the room. Because it addresses hidden spiritual truths." And suddenly, everything clicked in my mind; it was like a flash of insight;

streets

pride march

the workshop we held the day before of the march

writing together

our stories

sharing

connections, connections, connections...

And from within me emerges the sentence: "Our stories level us and everything else."

Establishing connections, despite the challenges, requires grounds like these to strengthen our bonds with ourselves, each other, and life. And gratefully, we choose the streets, ourselves, each other, and our stories, lubunya!

A Story
Flourished from
Ashes
Yeşil

Winter came in September and stayed with us for half a year. September was the month when schools opened and holidays spent in the streets and gardens were over. As the weather turned cold, we began to sleep under our heavy, square quilts. I was a bit relieved to not see the quilts folded on top of each other anymore. Even though they were colorful, they would give an unsettling feeling. As I slept under that heavy quilt, I would look at the quilt-free closet, which was becoming empty as the quilts disappeared one by one.

One morning I woke up and ran under the walnut tree. Oh, the ground was full of walnuts. Obviously, my cousin hadn't woken up yet. I was proud of myself.

As I stepped on the leaves, I heard a nice smell and rustling. I turned around and there was my sister. She looked at me strangely. Without wasting any time, I gave her the strangest look back.

- We're going to school today, I'll take you.
- Okay, but are you telling me this now?

It's so hard being the youngest in this house, I never have time to make plans for anything.

We had a minimalist breakfast, just some bread. Then my sister took my hand and walked me to the school. Oh, she was eight years older than me, but she didn't know the right building. She took me to a one-floor building with two classrooms. This was not a school. There was a grown-up inside me who knew everything better than anyone else.

Then I saw that the sign on the door read 1-C. When I saw the sign, I realized that we were in the right place and I

shrank once again, I was defeated one by one by my six older siblings. I finally came to my senses. We went inside and everyone was crying. I wasn't crying, I was in the place where I play every day. Only three minutes away from my home, with balls and kids everywhere.

Then someone came in, I later found out her name was Hece. She had curly blonde hair, fair skin and a distinctive beauty. The wind blew through the open window right next to me. First it brushed my back, and then Hece's hair. She had tied her hair so tightly that it seemed like she was trying to fix something that was wrong with it. Tightly, painfully. Later I would understand better what that meant. The voices faded and she looked at me. She was shy. Something happened at that moment, SOMETHING happened between us, and for the next seven years we exchanged letters similar to Kafka's letters to Milena. This encounter was something that expanded my emotional palette, overflowing with enthusiasm. Lasting friendship, love. Towards the end of the seventh year, I began to think about Hece before going to sleep, and it wasn't just thinking. I didn't know what to do with these feelings, so I made all the teenage mistakes I knew in order.. Then one day, under the walnut tree, I burned all the envelopes of our letters. I wanted to destroy my queer side, my poet side, all the parts of me filled with shame and pain. Years have passed, I was reborn from my ashes. I even blossomed and flourished from those ashes. Now I look at the world through the deep, compassionate, creative envelope I created with Hece and I say "I am glad I am *lubunya*."

A Tale of Summer
*Benjamin
B. B.*

To get out of a buzz, the mind either clings to a detail that seems unnecessary or focuses on it as if there is an overwhelming noise around it. It drags itself into a moment of mayhem.

The setting is an Aegean coastal town. The heat of summer is not felt here yet. The weather feels like a warm morning breeze that embraces the air. I must have grown bored of the sea which is right behind the house as I watch the children playing ball. I am not playing with them. These youngsters, three or four years older than me, seem to be embracing me altogether. My eyes are locked on the way they push and shove each other, the t-shirts they tug, the hair on their thighs. There is excitement in the air and that is my excitement.

I am not playing at all. The buzzing in my ears turns this moment I am observing into a picture. If this scene - which I am not in - had a director, it would be me. The smell of salt is in my nose. I bring my arm to my mouth in a way that no one can notice. My tongue touches my arm and I lick the grains of salt that have piled up there. My chest rises. The buzzing grows louder.

It is very bright for an early evening. What are my cousins and aunt doing at home? My grandmother is probably sitting in her corner on the balcony. I want to just lie down on the sidewalk and let myself be carried away by the shouts of the children playing ball behind me. I cannot. I never play. The house is right there. I know what awaits me. I will cross the alley and find myself in front of the garden gate. My aunt will be washing the terrace with a hose. She swims in the sea, does the cleaning, entertains us, barbecues, and bargains with the fishers. They usually charge 30

liras for sea bream. We buy it for 20 liras. I do not feel full when I eat fish. But I dip my bread in the juice of the shepherd's salad. I am still not going home. Do not worry, I am not going to run away. I am just taking a longer route instead of going straight home.

I walk three or four blocks to the main street and then make a u-turn. Actually, my cousin should be with me but I do not remember him. Everything is so bright. There is still a buzzing in my ears. I turn back towards the house and after leaving the garden gate behind, I come across an oleander tree. All I remember is that it is gruesome. I know oleander is poisonous. Although I am curious about its smell, I avoid it. I am worried that it might harm me. Ever since the day I accidentally sprayed my face with the pepper spray that was kept in my aunt's drawer, I have been afraid to smell or touch such things. When I enter the house, contrary to my expectations, there is no chaos. My aunt, my cousins, and my grandmother are all lying down, resting. I remember the sun again. I go out on the terrace and watch the setting sun with a big bowl of strawberries in my hand. The buzzing fades. But I feel lonely. The lines from the tape that keeps replaying come to my lips again.

I am bored, I am bored.

I want to fly, I want to step barefoot on the ground.

What do we lack compared to the flowers and the bugs?

I want to rejoice just like wild nature.

Beach Violet
Nihancat

The image features a solid red background with several thin, white, abstract lines. One prominent line starts near the top right and curves downwards towards the bottom center. Another line starts near the top left and curves downwards towards the center. A third line starts near the bottom left and curves upwards towards the center. A fourth line starts near the bottom right and curves upwards towards the center. The overall composition is minimalist and modern.

I look at my bikini in the mirror. This bikini we bought in Sirkeci is actually the first bikini I have ever owned in my life. The colors in its patterns dazzle my eyes. As I am lost in my own thoughts, my mom's voice wakes me up. She is complaining about why I haven't got dressed yet. Meanwhile, she is busy trying to close the bag that she has been filling. "Come and grab the edge of it", she shouts. She doesn't even realize that she is trying to fit a whole week's worth of stuff into a one-day sea vacation. She has a bag with clothes, towels, sunscreen and enough food for a whole day. For some reason, my excitement is replaced by panic as I try to put the zippers together with my hands. To calm her down, I start to panic along with her.

As I leave home, I have a feeling that we left behind something important. This feeling always seems more playful, especially on days like this. As soon as we realize that everything has somehow found its place in that bag, we set off. It is a short but annoying walk from Fatih to Eminönü. For some reason, this road always has traffic while other roads are usually empty during the summer. Even on an early Sunday morning, the traffic doesn't ease up. Every time I leave home at this hour, I think that we are the only ones outside. But it turns out I am wrong. Walking in front of the New Mosque, we finally manage to see the road lined with Eminönü piers.

Our steps speed up as we approach the pier. It feels like my mom and I are always running late for every little thing in life. We take a quick look at all the ships anchored between the two piers and quickly find the one that will take us. As if we were attending a secret meeting, my mom makes eye contact with the man standing at the entrance of the ship and makes the deal just with a glance. She pulls me along,

almost dragging me, and we climb up to the ship's upper deck. I take a deep breath. When I glance at the deck in front of me, I see a multitude of both young and old women, and children, all seated on the newly painted benches, laughing and chatting loudly. As we walk from one side of the deck to the other, the surrounding panic seems to give way to joy. I turn around and look at my mom's face. There is no trace of the rush that had gripped us moments ago. Now, I see the face of a tired woman.

In an effort not to miss out on good places to sit, we move to the relatively more hidden parts in the middle of the deck. As we start to settle, the ship gets unchained and we start to sail. For a while only women's voices are heard on the ship. As we pass Üsküdar and head offshore into the Bosphorus, as if given a signal, the music starts to fill the entire ship. The hit songs I used to listen to from the pop music channel on TV back then are playing at full volume on the women's ship we are on, as if taking an oath to echo across both sides of the Bosphorus.. I realize that my mom is glancing mischievously at the expression on my face. My initial astonishment, spreading from my face to my body, gives way to a serious curiosity as I observe the small dance movements among the women around me. My mom leans softly into my ear and says, "Come on, go and dance. I'll pack the bag in the meantime." I wait for a while, not knowing what to say or do. I quickly try to imprint the women around me in my mind. There are aunts and grandmoms in headscarves, moms chasing their little boys running around with their never-ending energy, a group of young women whose burkas dance with the wind at the end of the deck. While I am lost in the sweet bustle around me, the smell of the sea fills my nostrils and now the smell of pastries joins it. Women take out colorful and delicious glasswares that look as if they

are packed full just like ours. The lentil balls, stuffed grape leaves and wraps kept inside the containers start to be passed from hand to hand: first to the children and then to friends and relatives. At this moment, I feel a small rumbling in my stomach, and I rush towards my mom. When I get to my mom, I see her chatting with two young women sitting across from her. As I sneak a peek at the women, I notice how much they look like my mom in the way they tie their head scarves. Their clothes and postures are also not like the other women. I also see how excited my mom gets while talking to them. After all, she sees herself as a bit of a pioneer. For years, she has had a buzzcut, worn pants and carried a backpack. The two women in front of her are a bit unusual like her in their appearance and behavior. "She has found someone like her right away", I think to myself. My mind is still on the lentil balls.

As the ship approaches the deserted beach called Beach Violet, the sweet hustle and bustle of a moment ago gives way to small-scale chaos. Women descend towards the beach with picnic baskets, inflatable beds they have been blowing up throughout the voyage while holding children's hands. The huge ship scatters on the beach in almost ten minutes. In order not to get our share of the chaos, we wait for almost the whole deck to come down and we slowly arrive at the beach. As soon as we land, my mom comes to her senses and starts dragging me quickly. She wants to reach that hidden spot on the beach that doesn't get much sun before anyone else takes it. The second time we came here we found this place on a very sunny day. Even though my mom tried to protect me from the burning effects of the sun all day by pouring sunscreen on me, I think the discovery she made that day was her way of coping with this one-day vacation. I knew that she wanted to be by herself in this quiet corner,

away from the fun and hustle and bustle of the other women. Besides, she feels more comfortable when she stays here in her bathing suit and continues to maintain the little world she has built for the two of us. The only woman we talked to during all these visits was an aunt in her 60s. She was a lifeguard on the beach and she taught me how to swim. Every time we came here, I would get to the pontoons to see her and listen to her reminiscences of her old athlete days. She was so fearless in her sports swimsuit that it was impossible not to admire her. To this day, she has been the woman I was most surprised to see wearing a headscarf. It was a wonder to me how she could hide all those muscles under the long tunic she wore.

On this visit, the first thing I do is swim towards her, excited to show her my new bikini. As we get closer to the pontoons, I look behind me and realize that this is my favorite time of the day. All the women I have just seen on the ship are getting rid of their burdens and clothes and getting ready to go swimming. Some are in bathing suits, some are in haşema. The elderly are usually in just their underwear, sometimes even just their underpants. While the children run into the sea with their colorful inflatable armbands, I keep swimming towards the pontoons. When I arrive, I can't find her. I wander along the pontoons for a while, but she is not there. I scan the whole beach with my eyes but I can't see her. A little fear fills my heart. I want to hurry back and tell my mom. I am out of breath when I reach the beach. I half-heartedly explain to my mom that I can't find her in between two or three breaths, and she tells me not to be scared, that maybe she hasn't been in the water yet. In the meantime, she hands me a cheese sandwich she made so that I wouldn't fuss afterwards. I have the sandwich in my hand, one foot in the sea and the

other in the sand, and I am watching the surroundings like a lifeguard. Meanwhile, two women who were talking to my mom on the ship are approaching our hidden spot and they begin to talk to my mom. I guess they couldn't find a place for themselves because it was their first time, they were late and walked. I see my mom rejoicing for the first time. Her decision to share this secret sanctuary with someone is interesting. As I munch my sandwich with my eyes on the sky, the women start to settle in and change. As I turn my head towards them, I catch a glimpse of the brunette's body glowing in the sun. She is wearing a bikini. For a moment all my attention is distracted. It is the first time I have seen a bikini on a woman on this beach, and not just any bikini either. She looks like she stepped off the runway in her bronze-colored bikini. She looks no different from the celebrities I watch in the weekend magazines on TV. She becomes unrecognizable to me when she opens her bonnet and lets her hair down. For a moment, she helps her anxious friend next to her to take off her top. She and my mom encourage the other woman and finally the two young women jump into the water hand in hand. At that moment, an indefinable feeling arises in me. As two friends swim in the sea, I see the lifeguard aunty near the pontoons. For some reason I can't explain, my eyes fill with tears. I stuff the last bite of the cheese sandwich in my mouth and throw myself into the water. My mom shouts in the background: "Stop, you just ate, you are going to burst."

I swim towards the pontoons at the last speed I could reach. Three women, my favorites from that day, are chatting side by side. When the aunty sees me, she immediately makes a comment. "Look how far you have come in such a short time," she encourages me. I feel a terrible pain in my stomach as I try to speed up so I can show myself more. If I take two

more strokes, I will reach them. But I can't. What I can only make is a tiny grunting. Realizing this, the women immediately come to my side and pull me towards the pontoon. The cramp in my stomach gradually eases as the aunty tries to keep me above the water with all her strength. When I manage to float in the water on my own and open my eyes, I notice the fear on all three of their faces. "You must have swallowed a lot of water," they say. I could not say that I was so full because of the sandwich. I take the opportunity to listen to their conversation by holding onto the pontoons. At one point, the aunty turns to me and says. "Let's keep this between us, don't tell your mama so she won't be scared. Be more careful from now on, okay?" I nod, even though I know that at some point I will confess this to my mom. At this moment I enjoy thinking of us as a secret group. Then they include me in the conversation.

I find out that the beauty with a bikini is a research assistant at a university and her shy friend is a teacher. As they talk, I find the courage to tell them about my dreams for the future. At some point, we start talking about bikinis. I realize that until that moment I completely forgot why I was trying to get there. As soon as the subject comes up, I try to rise out of the water and show my bikini. The beauty with the bikini tells me how much she likes the patterns on it. I hurriedly tell her how much I like her in return. They laugh. Thankfully, my sun-kissed cheeks hide my embarrassment. Then they turn to me and tell me that I am also a very beautiful young girl. Realizing that I can no longer hide my embarrassment, I ask permission to leave and quickly return to my mom. When I return, I find my mom sunbathing with a cigarette in one hand and a book in the other. Before I can tell my mom everything I have just experienced, two young women come out of the sea, come to

us and start sunbathing. I don't like sunbathing at all, so I put on sunscreen countless times, sit on the big stones that hide our sanctuary and start watching people. The first thing that catches my eye is the old lady lying on the beach. She is lying on the shore in her pants and an inflatable bagel on her while wrestling with the waves. I incredibly like seeing older women in this spirit. The women I saw both in the hammams I visited and here on the beach enjoy themselves not minding the world. None of them seemed to shy away from nudity. When I turn my head a little more, I see a woman in a bathing suit entering the sea with fear. As if she understands which way I am looking, my mom says, "I don't understand coming here in a hasema." The teacher turns to my mom and says "Don't get me wrong but I understand. For most of us, even a swimsuit is not affordable." My mom timidly agrees. But she still grumbles about how you can enjoy the sea without feeling it on your skin.

I watch the sun slowly setting, the end of the day is coming close. In a few hours, the same ship will approach from the horizon, pick us up and drop us back to Eminönü. As the clock ticks, a ritual similar to the morning one begins. The women get dressed and tidy up the mess around. I don't know if it is because everyone is tired or not, but there is a deep silence on the beach. The silence is broken only occasionally by the cries of a boy who refuses to get dressed.

As the ship approaches, we are all ready to go. I have a sweet tiredness in me. The smell of salt spreads from my hair and gets into my nose. I watch two women walking softly in front of us. With that feeling I still can't define, we board the ship and retreat to our hidden corner on the deck. On the way back, as if we weren't so tired just a moment ago,

the women start dancing, belly dancing and even a *halay*.^{*} They fill the whole ship with their midday sunburned faces and wet clothes. While my mom chats with her new friends, I fall asleep despite all the noise, using the almost half-empty bag as a pillow. My mom wakes me up when the ship anchors at the pier. When I wake up, neither of them are with us. When I ask where they have gone, I find out that they got off in Üsküdar. I have a strange feeling. I don't think I would have expected the secret group to break up like this. My mom tells me that they didn't have the heart to wake me up but they left me a small gift. Mom hands me a small seashell. Apparently, the secret group found it while diving in the sea and wanted to give it to me as a souvenir of our companionship. The beauty of the shell in my hand fills my heart at that moment. It seems solid as if it was never opened and it was still asleep. "Maybe there is a pearl inside", my mom says. I look for an open corner but I can't find it. I say "It is fine as it is". I wrap it in a napkin so that it won't break in my hand and put it in my bag. On the way home, I dream of our next trip, feeling tired and peaceful because of the day I had.

** Halay: a traditional Anatolian folk dance performed in a line or circle, characterized by rhythmic steps.*

2002, July,
Diyarbakır
Exodia

I haven't started school yet. I am sitting on my favorite wall in the neighborhood. I am thinking about what I have done since I woke up. I went out on the street when no one was awake.

Salih is sweeping in front of the door, the Chef is sorting the parsley. I go to help them. The parsley-sorting circle grows and Auntie Pîroz, who owns a store, joins us.

"What were you doing on the balcony the other day?"

"When?" I ask.

Auntie Pîroz interrupts.

"He was putting on his father's shaving cream."

"You want a shave? We can shave you at the barbershop," says the Chef.

Laughter is in the air... I don't know whether to be ashamed or to laugh with them. Only the rotten parsley is left. The children are waking up. And my work here is done. They pay me with popsicles.

Just as I am eating my second popsicle, she is passing by. "Shoot," I say, "I am sure my face is all covered in orange." My heart is pounding, but I don't show it.

"Why don't you stand up?" she says.

"Sure, I should. You are right. I should get up whenever you show up," I says in a low voice.

"No, no. I have the Quran in my hand. You have to get up when the Koran is present."

It is another day when she teaches me something new. I just watch her, the green scarf on her shoulder, the Koran on her head, as she walks farther and farther away.

Just as I am daydreaming, my mom calls me.

"Are you hungry? What did you eat today?"

Then some bread with tomato paste spread on it comes down in a basket, hanging down from the window.

The children are here. We play a few hands of taso, which we collected from chips bags. We all have a nickname. Mine is "Invincible Exodia". I do a good job. My pockets are full of tasos. This time I bought a cola flavored popsicle. I am planning to smash it, then eat it. Everyone is gone home for their afternoon naps. I can't sleep. It is 45°C, I am sitting in the shade I could barely find.

When will it be in stores? I have waited for so long. When will it be in stores? God, please let it come to the store now. Let the elixir be in Auntie Pîroz's store. Let it come and this life will be over. I will drink the elixir and become a man. If I become a man, I can marry her. If I become a man, there will be no more problems. I can shave and wear pants to school. Please let the elixir be in stores now!

Bambi's Tune
*Bambi Gerem
Kalay*

I have a hard time when I try to find specific moments of how I get empowered. Maybe I am a seasoned *lubunya*, or maybe there are so many memories that it is hard to pick out a specific one. As much as I get angry about the conflicts in the queer world, I come back to the same thing: Yes, I love us very much. No matter what, I'd much rather be the other and fight for my whole life than be stuck in a place that reproduces social norms and all those acceptable citizens that are created to shape us. I think that from a political or social point of view, it's the only way to go!

I hold on to myself.

The more I think, the clearer it becomes. *How do I define "me"?* I think about smells and textures, how I became stronger, how I became "me".

I am in kindergarten. My parents ask me "Come on, tell us who do you like?"

I pause and think.

Even though I was 6 years old, I sigh from the intensity of the emotions I felt, finding her in the photos we took as a class and looking at them for minutes. Her name was Başak. But lately I had also been thinking about Mehmet. He was the picture of sweetness with ears that were too big for his head and big eyes.

After a small pause, I blurted out "I like her and him. I mean Başak and Mehmet."

My parents burst into a big laugh. I guess no one expected such an answer.

This is a moment that shaped all my romantic relationships and my perspective. Afterwards, I fell in love with whoever I wanted, whoever I wished without caring about the genders that separated us. Everything was very clear for me. Sometimes I would gift my best friend the rings I stole from my sister and create symbols that connected us. Sometimes I would punch everyone to protect the handsome boy in the class who was being bullied because of his differences. I experienced whatever I wanted before I even came out to myself. Because no one forced me to consider the limitations and separation of concepts when I showed the love in me.

As I thought, I noticed that no definition had the impact of empowering me. On the contrary, my freedom came from the lack of definition. I am unique like everyone else and I can only define myself through myself at that very moment.

The more I thought about it, the more I realized that these distinctions and anything binary didn't work for me. Women's perfumes are very floral but I like spicy scents. Why do I have to wear floral scents? Is it because I have a vagina?

Every t-shirt I find in the women's departments is a reflection of these ideal bodies and my body is too big to fit into those ideals. Either it sticks to my waist or it sticks to my breasts or my gigantic hips force all the fabrics. Why are straight-cut clothes only available in men's departments? My favorite colors are petrol blue and turquoise. Why can't I find these colors in the women's departments? Do I have to like shell pink and dusty colors?

I overcame my embarrassment during shopping by escaping to the men's section and buying genderless, unrestricted clothes for myself. I tucked everything that defined my

sexuality into fabrics. I hid my breasts and hips and I created myself.

My second name is Fatma. People called me *Erkek Fatma*, which means tomboy. I was embarrassed, sick and tired. I tried to hide my name wherever I could. Now I am 35 years old. I am proud that I was called Tomboy before I even knew the concept. I still go to the men's departments first, then look in the women's section if I want to show my breasts. I am not afraid to expose my hips. As long as the fabrics don't restrict my movements, clothes that stick to my body don't bother me anymore. For 15 years I've been proud of wearing spicy perfume for "man". Everyone knows me with this perfume. It is no longer for a man, it is my perfume.

Being able to transform whatever there is, be it good or bad, that shapes us is what makes me say that I am glad I am *lubunya*.

I know that even a memory that gives me bad feelings at the moment can be transformed tomorrow. This makes me proud of myself, proud of my queerness for surviving despite all this.

I hold on to myself, to my queerness, not to my memories.

Walk
E. Iris

It was a day in 2012, in the spring, when the sun was beating down on the back of your neck, just like now, making you feel warm inside. I had just left the drawing studio.

At that time, I left my university program halfway through. I was preparing for drawing exams to get into an art department. Everyone in the studio was taking the exam either that year or in the coming years. Only one person was there just to improve their drawing skills. It was a woman who was planning to leave the country soon. She had joined towards the end of the semester and would leave before the next semester started.

There was usually a cheerful atmosphere in the studio, and this environment quickly replaced the feeling of unfamiliarity with a sense of comfort. During breaks, I spent most of my time with this friend. After a while, we started to spend time together outside of the studio as well. At first, our conversations were about evaluating our drawings.. Later they evolved into discussions that left the studio out. I enjoyed the time we spent together very much. "She is a kindred spirit, I wish she wouldn't leave," I often thought to myself. Time flew by like sand flowing through an hourglass, and these thoughts kept growing in number. I was wondering if I had feelings for this person, but I couldn't be sure. Until this time, I hadn't really chased after my own feelings.

My platonic feelings, aside from my favorite celebrities, had been for at most a few other people. It was more of an admiration and a fondness rather than being romantic. My romantic life, which I spent without revealing my feelings to anyone or to myself, could be summarized like this. It was as if something was being born inside me that I didn't

know the meaning of, that was growing bigger and bigger, and that embraced me as well.

The studio was like an "other space" where I had never been before. It was the first time I felt so comfortable. Everything was "normal" there. It was the first time I was with openly queer people. It was the first place that showed me that different people, thoughts and lives could coexist. I was nourished by this atmosphere. Coupled with my crush on her, my motivation was quite strong.

The transition to the "clerical period" in the studio had slowly begun. The hours spent were like working hours. Sometimes even longer. The days we worked in the studio had increased to three or four days at first, and up to six days a week near the end of the semester. The schedule intensified, and two-digit numbers indicating the time left until the exam day were written on the walls as daily reminders.. The working hours never seemed to end; it continued with drawings made at home. The "clerical period" was over and we had entered a period of "flexible working hours" where we worked until we fell asleep. In this studio on a side street overlooking Istiklal Street, time was passing by quickly; the sands of the hourglass were running out.

I find myself in the square of the street where the shadows of the trees that existed back then and the shadows of the people walking around happier than today are intertwined and the sounds of music accompany the swaying trees. I feel the sun touching the back of my neck. It is like the pleasant warmth that heats the body nicely and evokes beautiful feelings after coming out of the sea in summer, allowing the little droplets of water to dry.

With the warmth of the sun on my neck and the number of days left I counted down on my fingers; I am walking down Istiklal Street. Back then, the square had uneven spots on the walking path. I stumble, I bend forward, but I don't fall. I lift my head up and stand upright. I continue walking upright.

But I feel sadness inside, I like her, I think she will leave after a while and I walk upright, not knowing what to do with this feeling.

The sun seeps vaguely into the square between the buildings. Just like me seeping into Istiklal. That day was the first time I walked in the square with my feelings and identity. The sun on my neck, love and sadness in my heart, that first walk towards my queerness - towards myself.

I walk upright, feeling the sun and the heat. My shadow blends in with the other shadows.

The background is a solid red color. There are several thin, white, curved lines that sweep across the page from the top-left towards the bottom-right. One line is the most prominent, starting near the top-left and ending near the bottom-right. Another line is slightly above it, and a third is further up. The text is centered in the upper half of the page.

Around a
Plastic Table
Fulden

I walked up the slope that curves toward the bazaar. Was I alone? I don't remember. Since I was concentrating on not slipping and falling on the icy road, I don't know how I got to the table where Mert and I would sit. I think it was a Sunday, shortly after noon. I was wearing a green parka that matched the khaki plastic tables. I became one with the table. You would think that I was preparing to sit at that very table that day. Now that I think about it, maybe I had been preparing to sit at that table all my life.

The air was cold, the sharp frost tore my face to shreds. We fought the cold with cigarettes. On the table, right next to the ashtray with countless butts, was a box of red Winstons that I probably bought reluctantly. The kind that softens in your back pocket, you know, the ones that are sold as "soft". The crushed cigarette box was a badge of my friendship with Mert, we smoked together many times in the bazaar. Still, it was strange that there was only Winston on the table, because I liked the blue Pall Mall. Those days must have coincided with the time when I changed my taste in cigarettes so that I wouldn't mind Mert mooching cigarettes from me. "Aren't you the one who finished my pack? Now I'm going to smoke the same cigarettes as you and I'm going to force you to share the packs you buy with me," was my attitude towards him. It didn't take long for me to change my taste, I couldn't stand it, I couldn't stand pretending to like Winston. Let the cigarettes be less in my pack, let us finish twenty cigarettes in a couple of hours, when they ran out I would go and buy a new one, so I went back to my beloved blue Pall Mall. I don't know how I smoked that heavy Winston anyway, but that's youth, the liver can handle anything heavy.

What was I saying? Mert was sitting before me, the table had everything. First we had tea, then two Turkish coffees, then

more tea. We drank more tea, a cigarette always accompanied the conversation, either in his hands or mine. Mert, I said, I've become close to someone. Or did I say that I had fallen in love? Or did I confess that we were lovers? I can't really remember. But when my lips were unsealed, I continued to speak. "Something happened, she told me something, I did something, and then this happened. While I was pouring out, I was also watching Mert's reaction. Would he be angry with me? Would I disappoint my friend? Would he stop loving me as much? Although I don't remember the details, I do remember that Mert was not the first person I shared my interest in Nesli with. I opened every pack of cigarettes with him, I drank my first tea of the day with him, but I hadn't shared my love with him yet. Every minute I exchanged messages with Burak saying "Nesli is sitting next to me" and I shared my excitement with him. I came out to Buket briefly and cried because I was watching lesbian porn. I was a little late with Mert, but for some reason every word came out of my mouth as if I was coming out to him for the first time.

I always compared Mert to my uncle Mehmet. He often reminds me of that degenerate who made my mother so angry that I would spit on him if I saw his face. Was my delay with Mert because he resembled my creepy uncle - you know, everyone has an uncle like that - or was I using this resemblance as an excuse to put off this conversation for so long? After all, I considered him family. I was sure that I would disappoint my mother and I was sure that I would disappoint Mert and become someone else in Mert's eyes. I felt a lump in my throat, but I didn't let go. "Mert," I said, "This woman will be my girlfriend.

I felt my strength being shaken. I was sitting there and my majesty was shaken, my strength was hiding behind thick

curtains, my soft belly was open on the plastic table. It was time to get up from the chairs we were sitting in as if we had been there for centuries, the frost would sweep us away if we didn't move. We paid the bill - God knows how much it was - for this back and forth conversation. I must have paid the bill that day out of gratitude that Mert had listened to me and accepted me.

Years later, we sat around another plastic table. Maybe four or five years after that day. Mert was sitting at another plastic table and Nesli was sitting next to him. We were in the kitchen of the second apartment Nesli and I shared. Imagine, we became so close. Mert had just thrown up in the bathroom, although he had only drunk a little compared to what he usually drank. He came back into the living room with a confused face. Nesli nudged me with her elbows to wake me up. I said, "No, I don't think so. But as if chasing a rumor, I eagerly followed Mert to the kitchen where he hurried to smoke a cigarette.

Mert began to tell the story, saying that he'd been having sex with men for a while. Ashamed, he told us that in Europe, where he went for Erasmus, he had the ultimate freedom and pleasure. His stomach would cramp and he would suddenly collapse awkwardly. Just as he was my first to come out, we were his first. We, as in me and the woman I told you about on the other side of a plastic table in the frost years ago. I had the pride of being the first to stop that familiar painful squirming I felt in my stomach as soon as I saw him. We laughed and cried until morning. The storms inside us, the heartbreaking tension of coming out, were calmed by the cigarettes we lit one after the other. Sometimes we burst out laughing. Maybe the night we fell on the floor laughing wasn't exactly that night, my memory

fails me. Because we spent many mornings with him in that kitchen. I don't care, I don't care if my mind mixes up different nights. When the story of two friends sitting around a table for the first time is so intertwined, I don't care.

Sad Little
Green Beans
Ringo

I had a dream last night. I was in a hotel room with my ex. TV was on, we were watching a reality program. We came to this little town to save our relationship, seeing it slipping through our fingers' was hard. There are few things sadder in life than witnessing a couple's last holiday together. I had no desire to know him any better, but here we were. He was biting his nails, making small talks with shop owners, having mental breakdowns when he couldn't get the best seat in the restaurant. Everything about him is annoying now. I don't know why I can't just go away. The habit of loving him is just like staring at the screen.

Show was still on, two women were competing against each other. Their bodies were robust. I could feel the heat in them. I could feel the heat in me. Water splashed onto their body and I was the one who got wet. Out of nowhere he said "the one on the left has lesbian energy." The sentence broke the silence. I looked at him for a while without saying anything, he didn't look back. Kept his eyes on her. Was she racing through his mind now? This time, I let him win. I undressed him and let him fuck me although he would never let me do the same to him.

I fell asleep immediately and in my dream I was six or seven in my parents' house. TV was on, we were having some food while watching a reality show. The food was the usual: fried green beans with tomato. My mom was too lazy to peel the skin off of the tomatoes. I could feel it in my mouth. But who can blame her? She put her last effort to feed us one more day. She has no days off. The only time she has for herself is when she is sleeping. Sometimes she pretends that she is asleep so she can be left with her thoughts. God knows what she was thinking. Maybe she was reflecting on the years she lost living under the same roof with a man and a child.

The only warm place in the house was the TV room. Living was not the issue when we were hypnotized. Talking was the problem. My dad said that men with earrings and long hair must be gay. It was the 90s, so these items could make you gay. It was impressive to see these two people who have never left their hometown, have no friends to call other than their relatives can have this strong gaydar. Now the two of them were staring at the TV, not speaking, perhaps unknowingly questioning the possibilities of queerness. I was looking at the future that lay ahead of me.

I woke up to the sound of the plate my mother had dropped - or thrown - while clearing the table. I was farther away than I had ever been from this man snoring next to me. There was nothing left to see in this seaside town, so I grabbed my bag and left. I bought a ticket to the city center from the nearest bus station. Sleep prevailed on the bus and I woke up to a June morning as the city lights were still on. I left my blockaded street and went to the other end of the city. At the appointed hour, the *lubungas* who came out of the city streets and flooded the streets were my home. My heart was pounding as they chanted slogans. The bewildered market crowd didn't know what to do, some honking their horns and some clapping in support of this sudden raid. Those who did not support were staring with empty eyes at the possibilities of what life could be like. I hugged everyone I met that day, "I'm glad we exist, *lubunya*," I said.

Fluid Boundaries

Sena A.

I was trying to clear the countertop to make room for the new dishes while the podcast I turned on in bed at night was playing in my ear. The unforgiving glare of the sun, streaming through the lofty windows and penetrating every corner of the kitchen in its relentless warmth, mingled with the stifling heat emanating from the 3-4 kinds of dishes simmering on the stovetop coupling with my body moving around nonstop over the past few hours in it, transformed the kitchen into a hazy, fluid dreamscape.

Lost in the 19th-century Ottoman Empire, where the podcast I was listening to had taken me, I was startled by arms wrapping around my waist from behind and a small kiss landed on my shoulder. I turned towards the tender voice saying; "Don't be scared, love, it's me." I hastily turned off the earphones to hear her better, but then the sound started coming from the phone. With a slight look of surprise on her face, Sanem said, "Oh, isn't this the Sea Baths episode? The one we listened to last night. But, why are you lis.." She paused, smiling as if she already knew the answer.

"Did you fall asleep again? How much of the episode do you remember?"

As I tossed my head from side to side, the answer was already clear. While I would fall asleep before even getting through the first five minutes of the audiobooks or podcasts I played at nights, Sanem, on the other hand, would end up listening curiously to whatever I started, all the way to the end. Feeling guilty for being the murderer of her sleep, I apologized unnecessarily. Knowing that it would always be like this, she continued to smile and took another step towards me, pressing me firmly between the

counter and her body. She rested her forehead against mine. The tips of our noses touched, beginning a sweet little game. Her breathing now resided in my chest... Being this close to her, I felt her breath on my lips. Just then, she gently pulled back. "Come on," she said, and started pulling me towards the living room. Until that moment, I hadn't realized, but one of our songs, *Oh My Lover* by Røyksopp, was playing in the room.

As the music filled the entire room surrounding us, I watched, mesmerized, as her shoulders and hips swayed in rhythm, her lips singing along to the song. My chest heaved in deep steady breaths, while I was struggling to keep up with her hands, which roamed almost every part of her body. Before me was a woman whose every fiery movement seemed to take my breath away, threatening my very existence. I was astonished. This time, instead of being in the position I usually found myself in, I was the one watching from the outside. The seducer role I had always worn so naturally was, for the first time, turning into being the one getting seduced. Shedding my former self, I crossed a boundary I had never crossed before, finding myself in a different body, in the realm of unfamiliar sensations. Victorious, wanting to possess, knowing how to appreciate and enjoy beauty and lust in the simplest and most primal way, far removed from political correctness...

Lifting her head, which she had thrown back, she locked her eyes onto mine and beckoned me with her finger. I wasn't stepping towards her; I was being drawn, as if by an irresistible force. We had both surrendered to the music together.

Suddenly we were jolted awake by the sudden ringing of the phone, which reminded us that one of our friends, with whom

we would spend the rest of the day, would be here in about 45 minutes. With this news, we both panicked and scattered our respective tasks. The rest of the day was spent eating delicious food and drinking cocktails with generous amounts of alcohol. The latest gossip from Gamze's choir, the new games she had recently learned, Selin's increasingly disastrous love life – the latest episode involving a man she went all the way to Ankara for, whose cat couldn't be coaxed out of the bedroom, perched atop her head, gnawing at her hair, driving her crazy during the entire time, Burak's cactuses, the blender he was going to buy to make vegan hummus... Amidst all these, I felt a familiar sense of detachment settling within me. We had been together for almost 8 hours and starting from the first half onwards, I could feel my social tolerance dropping with each passing moment. Even though they were the friends I felt most comfortable around, prolonged interaction triggered my desire to retreat into my own space. This need first manifested itself in burying myself in my phone and gradually speaking less. When I went to the kitchen to add more ice to my water, I saw that Sanem had followed me.

“Has your social battery run out, cutie?” she asked.

I nodded my head sadly.

“Okay, you go on inside and lie down. We'll be winding down soon too. I'll deal with the beds.”

“Are they staying here?”

“It's too late, love. It's better for them to stay over,” she said.

I anxiously said goodbye to everyone. After about an hour, Sanem came to bed.

"Are you still awake?!"

"I couldn't fall asleep," I replied, and explained how the extension of this evening into tomorrow sent a wave of panic through me, as I had planned to dedicate the entirety of the upcoming day to prepare for Monday's presentation.

"You've already prepared the entire presentation content. Everybody will leave early tomorrow. I'll take care of the graphics and visuals. Don't worry, we'll manage," she said. I felt a little bit of relief. She took her phone, started the podcast I always drifted off to sleep with, positioned the phone above us, slightly closer to my side, and then wrapped her entire body around me from behind, securely guiding me into the embrace of sleep.

because i was alone.
and scared,
confined.

elvan elvan

autumn was grey, and green was spring. how much my gazelle had run in autumn, with three broken legs. my gazelle with three broken legs, born in spring, though. when the third *cemre** met the earth, ze took hir first breath from whoever's womb was available. and how ze forgot to breathe while breathing. especially those born in spring. born without gray concrete. my gazelle's boundless forest that is my heart. my gazelle with three broken legs. ze loved to run from sounds to sounds. there was a colorful sound ze had to hear, though at that time, ze was still deaf to it. deafness was phone-call distant. i answered that call for hir. and my gazelle opened hir ears. there were tons of bird songs in hir forest. every word was clear in hir chest. a single sound was lighter than a call, and dozens of breaths were heavier than a call. and my gazelle didn't know, my gazelle with three broken legs, that it would become a fleeting place for *elvan elvan** birds. and that ze would even birth a rainbow, releasing all the *cemres* from hir chest. that ze would be born in spring and give birth to a spring, with hir three broken legs. my gazelle's boundless forest that is my heart.

** cemre: a term meaning "harbinger of spring". In anatolian culture, there is a legend saying three embers sent by a genuine fall from the sky and warm the air, water, and earth one by one right after winter. this term refers to those three embers.*

** elvan elvan: in arabic, 'elvan' means 'colors' and in turkish 'elvan elvan' is used to mean 'many kinds of' or 'various.'*

candle lights,
lilan berk

"isn't it horrible?"

"yes, it is horrible."

i know you didn't want to answer, i forced that answer out of you. i told this to everyone who listened to my story, without shame: he wouldn't answer me. i kept asking. this was the story of a woman who bravely and angrily, unafraid of her despair, told the story of what you made me go through, what i didn't know the name of, what i had never heard from anyone.

i gave that story to you, too. you never did it again.

*

i tried to grow up. i grew up enough to smell the scent of my desk mate that filled the whole class, my class, my surroundings when she got up. we smelled each other, but we were afraid of you. i hadn't grown up enough to pull your body out of me and between us. you hurt her too, you used me for that, as if I were something that belonged to you. that is how i felt. this feeling belongs to the present.

*

i have seen and heard it again and again. when she looked at me, she saw your shadows. she was afraid, but never of being hurt. unlike you, she was only afraid of hurting me.

*

i hoped that when i was grew up enough, you would stay in my childhood. she stayed, but you came with me. you were a shadow inside me that made me a little girl, that kept me a girl, but you had a third dimension, a tangle, solid shadow. i always drew that shadow with the blood of my cunt. my blood was mine, not yours.

*

i wanted to tell people about the tiny candle lights that shimmered inside me, but I couldn't. i was ashamed to com-

pare my feelings, which had no place to be in, to candle lights, just like i was ashamed of my blood telling me what you did to me. but when i talk about those candle lights, they are here now... in my ears that are not ashamed of me.

*

i know, you locked my love for her in the burnt villages inside me. after you, none of my feelings could leave that village, nor did they find places where they could meet other candle lights. the doors of the houses, the bolts of the gardens, the fences with crossed wires were always closed to them. that is why all the candle lights of my inner self, my queer feelings that had nowhere to go, were left on the street. they can't close off the street - you can't close it off. when you locked me inside and shut the world on me, when you shut yourself on us, you didn't know that my feelings would take the streets of the villages inside me as those tiny candle lights. there was no way to make me a girl, a girl obliged to someone like you. i forgot what you felt like, the feeling of your skin touching me. i still smell her. i see the glow of my candle lights and i open my hand and pray to my blood wishing those candle lights can find somewhere to go.

the story of the place where the candle lights burn belongs to me. in the end, we become who we want to be.

it is not so horrible after all, is it?

Inside Out
Bengi

An explosion? A coming out? When I am queer, when I'm queer-ing, perhaps when I am just being, I don't feel like I am coming out of a closed room or throwing off a covering. I feel like popping popcorn. My whole being is involved in this. Each of my cells, my synapses, my subatomic parts are shaking. I feel like I am burning or disappearing. In fact, I am just transforming. It is like my eyeballs just burst and new eyeballs came out of them. At the same time I become my own baby.

A baby knows best why they cry. Surely, I cried a little bit. But then I got up, put my makeup on, put on a nice dress, tossed my hair, looked in the mirror and saw someone very attractive. Yes, I didn't have to prove to anyone that I was queer. My queerness is much more than my appearance, my partners and a political identity. I love every part and piece of myself. I love the being that I am, flowing, changing, transitioning every day. I don't feel I have to fit into any mold to say to myself: "Yes, this is me!"

Ghosts are those who are unseen but see everyone.
Who can claim that this is loneliness?

Not everything that is dense has to be solid.
I have compassion for myself: an intense, soft, fluid compassion.

Salt Water Is
Healing
N. Zeynep

As I soaked in the cool waters of the Aegean Sea, only one thing ran through my mind. Salt water is healing.

Every part of my body was startled by the cold and my feathers shivered one by one. Just as I was about to turn into a shield with the warning of my nervous system, I was merging into the sea. Salt water is healing. As I dived deeper, I became the current at the bottom. I started to move with my breathing. I didn't feel naked, but I felt the ecstasy of nakedness, the reunion.

The sea embraced my body more and more as the crowds and noise on the beach receded. It encouraged me to swim a little further, a little deeper. Was I being purified? Was I getting stronger? Was I accepting? Was I making peace?

When I stopped and lay on my back in the middle of the sea, I felt the warmth of the sun on my nipples. I stood with my eyes closed, just like that. I don't need to purify, nor to strengthen, nor to accept, nor to make amends. It is what it is, as it is. I am me. My queerness comes from my healing.

Fifteen Minutes

Dilara

My sunscreen is starting to sting my eyes. For those who notice, don't think that I am sharing an emotional memory. But it is true, I am emotional. I am an emotional person. *Deniz is so sweet, their story started so sweetly and bravely.*

Of course, the journey of searching and finding oneself continues until death. But I always felt so far behind my peers. How far I was from living, but isn't that the point? The point is to be able to start somewhere, to dare to take a step without being concrete or abstract. I praise everyone who started their story early or late but somehow.

What if hadn't taken a step? What if we had died before we lived? It always happens, doesn't it? You take a step, it depends on how you look at it, but you always get more out of the step you take?

I do not stop my pen, maybe I never will from now on. May my beautiful thoughts and compliments be in writing for this time. *Deniz, how beautiful your eyelashes are. Such curled eyelashes. Each and everyone here is so beautiful. All those colors are so beautiful.* What beautiful things I have been seeing since the time I got rid of those other voices inside me. I am noticing that I am a loving person. I am glad I started therapy. I am glad my cat adopted me. Sometimes I feel sad for my lost years. But I am also grateful that I am slender and young. God, I believe in you. I believe in nature. I believe that despite all the bad times, you will bring all the beauty. I do not stop my pen. I am grateful for all my sentences, whether they are meaningful or not.

Gender, Concepts
and Galaxy
Şahser

When I started to tell my story, I tried to open myself as much as possible with the comfort of being matched with someone I already knew during the workshop. It felt extremely good to talk to someone with a similar lived experience. When I recount it, I realize that even at that young age, I found and protected myself, and we made it to today, that little *lubunya* and I. I remembered again that I have two names and two souls. It made me proud of myself. The fact that I accept my existence before anyone else is the biggest success of my life so far.

Not needing anyone's approval makes you move forward! I have come out with many identities and orientations up until this age. I think the fact that I have distanced myself from concepts like identity/orientation is why I have reached my current understanding. Even though I am still working on it in practice. While I was telling this story, I also had some slogans and my struggles in my mind. My community, where I feel that I would not be left alone in safe spaces when I fall, drew me in even more. I remembered myself again, the person I have been striving to evolve into throughout this ongoing journey. For that person, I still need to learn, live, gain experience, make observations! While doing this, I want to continue without breaking away from my essence, literally like a slime, truly and fully. When I want to move forward, I have always had this sentence in my mind since high school: "You cannot know yourself if you stop." That is the motto I have adopted for myself. Today, by repeating it, I feel like I've lived a quick 30 years. Crying, laughing, being surprised, getting excited, and feeling so many other emotions, I said, "I am grateful to be *lubunya*!" It felt good to write with the comfort of not worrying. In fact, it even made me write positively. I realized that I can go back to writing, I can reward myself with that.

Now I repeat: I am grateful to be *lubunya*!

Grateful to Be
Lubunya!
Sezen B.

We were having breakfast with my elder daughter in the neighborhood, relatively preferred by *lubungas*. We live here with my partner and my children come over at the weekends. My partner usually joins us but she was not with us at that particular time. When overwhelmed by guilt because I divorced their father after coming-out; I usually put out feelers to see how they cope with our new life. "Would you rather I did not?" My teenage daughter, who usually dodges such questions or blames me for leaving her, said "No, good thing you and dad got divorced." And, when she saw me looking confused, she continued: "Now we have (your partner) in our life. I love her." And she double-checked: "You are lovers, right?" I felt the world around me lightened up. I was filled with content and gratitude like I had not felt in a long time.

I'll Always Be
There For You,
Little *Lybunya*.
Collective

I felt it the moment my hands touched your hands and my eyes met yours.

Under the rainbow with endless smiles
like a cactus thirsty for water, I stubbornly rise to the sky.

Your lips deepen my desire, your eyes my fear.
I want to be, just to be, your breath.

My heart will flutter again, surely for someone else this time.

Night and day
moon, stars and sun

Don't lose the rainbow, hope and love in you
I'll always be there for you, little *lubunya*.

In the winter garden, where the shadow of the branches,
I can illuminate today's darkness with yesterday's light.

